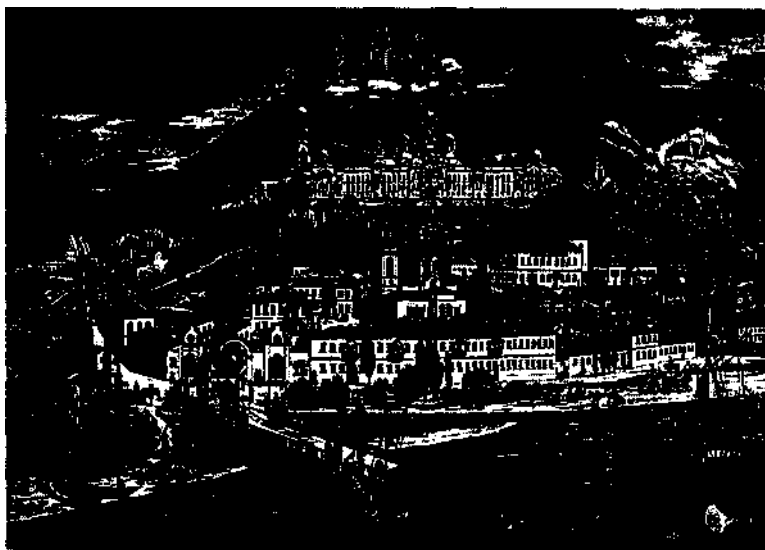

Μονάχου Μερκουρίου

Ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς

Τό μαρτυρικό τέλος των μοναχῶν
της Μονῆς τοῦ Νέου Ἁθωνος
στον Καύκασο

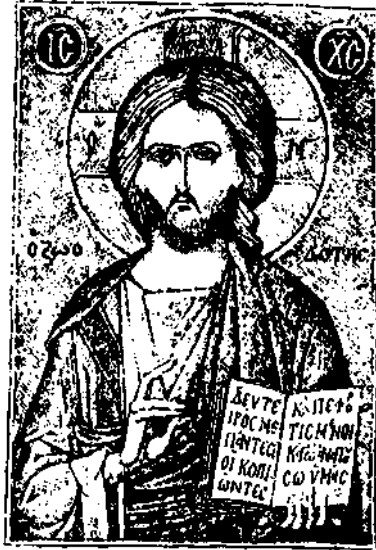

Εκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Σπαρτάκου 6, Συκιές

566 26 Θεσσαλονίκη

Τηλ. (031) 212.659. Fax: 207.340

Εικόνα εξωφύλλου: *Γερά Μονή του 'Αγίου Σίμωνος του Κανανιτου, τοῦ Νέου Ἀθωνος εἰς τόν Καύκασο, ὅπως εἶναι σήμερα.*

Εικόνα οπισθόφυλλου: *Ἡ κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Γκουμιστά, ἐκεῖ δπου ἐξωρίστηκε ὁ Οἰκουμενικός Διδάσκαλος "Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος" στή Κόμανα. Διακρίνεται ὁ Ναός.*

Σημείωμα εκδότου

Τέλη Ἀπριλίου του ἔτους 1996 εὐδόκησε ὁ Θεός και ὁ υπεύθυνος των ἐκδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου Κυψέλης βρισκόταν στην συνοδεία των Πατέρων τῆς Ἱεράς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος τοῦ Ἁγίου Ὁρους πού συνόδευαν τήν κάραν τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἁγίου Παντελεήμονος γιά προσκύνημα στην Μόσχα. Ἐκεῖ ἐγινε γνωριμία με τόν ηγούμενο τῆς Μονῆς τοῦ Νέου Ἀθωνος π. Πέτρον. Σέ συζήτησι αναφορικά με τήν Μονήν μας ἀνέφερε καί γιά Πατέρες τῆς Μονῆς πού τους βρήκαν πρόσφατα πνιγμένους μέσα στην θάλασσα καί γιά ἄλλους πού ἔτουφεκίσθησαν, ὅπως θά διαβάσετε στην συνέχεια.

Ἀπό τή ρωσική ἐκδοσι ἔχουν μεταφρασθή τά πλέον διδακτικά ἀπό τόν φοιτητήν Ἀντώνιον Ντανίλιν προκειμένου και στην Ελλάδα νά πάρουμε κάποια μαθήματα ἐπαγρυπνήσεως, διότι ὁ διάβολος καί τά ὄργανα του καραδοκοῦν.

Άντί για πρόλογο

Τόν Φεβρουάριο τοῦ 1996 έγινε γνωστή ἡ τύχη των 21 μοναχῶν τῆς Μονῆς Νέου Ἄθωνος, οἱ ὅποιοι δταν τό μοναστήρι τους ἐκλείσει ἐφυγαν και κρύφτηκαν στά ὄρη τοῦ Καυκάσου. Τις πληροφορίες γι' αὐτούς παρέδωσε στή Μονή Νέου Ἄθωνος ἡ Διοίκηση τῆς Ὁμοσπονδιακῆς υπηρεσίας ασφαλείας τῆς Ρωσικῆς Ὁμοσπονδίας ἀπό τό κεντρικό της ἀρχεῖο.

Οἱ μοναχοί αὐτοί μαζί μέ τους ἄλλους μοναχοῦς τῆς Μονῆς Νέου Ἄθωνος συνελήφθησαν στό Ποχοῦ τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1930 και ἀπό κει ὠδηγήθηκαν στό Νοβορωσσίσι. Κατηγορήθηκαν γιά σύσταση «μοναρχικῆς ανταρτικῆς οργάνωσης, ἡ ὅποια ἐδρασε τό 1927-1930 στό οροπέδιο Ποχοῦ και στην περιοχή τῆς λίμνης Ρίτσα». Οἱ φάκελοι τους πού περιέχουν πληροφορίες γιά τόν καθένα καί οἱ φωτογραφίες τους φυλάγονται στην πόλη Κρασνοντάρ.

Σύμφωνα μέ τις πληροφορίες τοῦ Κεντρικοῦ ἀρχείου τῆς Ὁμοσπονδιακῆς υπηρεσίας ασφαλείας τῆς Ρωσικῆς Ὁμοσπονδίας τά νεκρά σώματα τῶν 12 ἐκτελεσθέντων μοναχῶν τῆς Μονῆς Νέου Ἄθωνος τάφηκαν στην πόλη Νοβορωσσίσι, πίσω ἀπό τό νεκροταφεῖο, στό παλιό λατομεῖο.

Σήμερα ἡ ἐρευνα γιά τήν τύχη καί ἄλλων μοναχῶν τῆς Ἱεράς Μονῆς τον ἀγίου Σίμωνος τοῦ Κανανίτου στό Νέο Ἄθωνα συνεχίζεται. Τά ονόματα τῶν ἐ-

κτελεσθέντων μοναχών μνημονεύονται καθημερινά στο μοναστήρι. Οί μοναχοί της Μονής πιστεύουν ότι τώρα αυτοί μαζί με τους άλλους μάρτυρες προσεύχονται ενώπιον του Θεού για τό μοναστήρι τους.

Τό βιβλίό αυτό τό έγραψε ό μοναχός Μερκούριος πού διέφυγε, κατ' οικονομία Θεού, τόν τουφεκισμό, καί ό όποιος έκοιμήθηκε ειρηνικά τό 1997.

Ό Μοναχός Μερκούριος λίγες ήμερες πρίν τόν θάνατον του (1997).

Κεφάλαιο 1

Στην αρχή τοῦ πρώτου κεφαλαίου γίνεται λόγος για ένα προσκύνημα πιστών από τό Σουχούμ στον ναόν της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στό χωριό Λύχνι πού έκτισαν οί "Έλληνες στά τέλη τοῦ 10ου αιώνας.

Μαζί τους οί προσκυνηταί είχαν καί ένα μοναχό πού εκτελούσε χρέη Ίεροψάλτου.

Μετά τήν αρχιερατική Θεία Λειτουργία καί τήν Τράπεζα στην αυλή μπήκαν οί προσκυνηταί στό λεωφορείο για νά επιστρέψουν στό Σουχούμ. Η συνέχεια έχει ως έξης:

Όταν δμως ανέβηκαν δλοι οί προσκυνητές τό λεωφορείο γέμισε καί δέν υπήρχε θέση για τόν μοναχό. Ό προϊστάμενος βλέποντας αυτό τόν πλησίασε καί τοῦ είπε μέ αγάπη' «Μείνε, φίλε, αυτή τήν νύχτα εδώ καί αύριο μαζί μέ τόν φίλο μου, ένα γέρο ερημίτη θά σέ στείλω μέ τό ταξί στην Γκουνταούτα. Από εκείχωρίς κανένα πρόβλημα θά πάτε μέ τό λεωφορείο στό Σουχούμ». Ό ερημίτης ήθελε δέν ήθελε έπρεπε νά δεχτεί αυτήν τήν ευγενική πρόταση.

Άμέσως τόν περικύκλωσαν οί μοναχές καί τόν οδήγησαν σέ ένα κτίριο δίπλα από τήν εκκλησία, δπου υπήρχε μία αίθουσα στην όποια καθημερινά τελούσαν οί αδελφές τόν μοναχικό τους κανόνα.

Στό ίδιο κτίριο βρισκόταν και τό κελλί τοῦ προΐσταμένου με ξεχωριστή είσοδο. Έδώ οδήγησαν οί αδελφές τόν μοναχό. Τελευταίος μπήκε στό κελλί και ό προϊστάμενος, έβαλε για τόν ξένο μία καρέκλα και τόν παρακάλεσε νά καθίσει. Στό κελλί βρισκόταν ήδη ένας γέρος τόν όποιο ό προϊστάμενος προσφώνουσε πάτερ 'Ιωάννη.

Τήν βραδιά εκείνη ό ερημίτης και ό πατήρ 'Ιωάννης γνωρίστηκαν καλλίτερα και ό ερημίτης του διηγήθηκε τήν ιστορία της ζωής του. Πώς κάποτε ζούσε μόνος του στην έρημο και πώς μετά έχασε τό κελλί του και ότι τώρα ή ζωή του είναι μία ατελείωτη θλίψη, μετά από μερικές αποτυχημένες προσπάθειες νά βρει έναν έρημο τόπο στον όποιο θά μπορούσε νά ησυχάσει και νά παραδοθεί στην νοερά προσευχή. Όταν τόν άκουσε ό πατήρ 'Ιωάννης τοῦ είπε: *«Πάμε μαζί, αγαπητέ μου φίλε, νά σοῦ δείξω ένα μακρινό μέρος μέσα σέ ένα αδιάβατο δάσος. Εκεί θά μπορέσεις νά χτίσεις τό κελλί σου και νά ζεις απομονωμένος. Ό δασοφύλακας δέν γνωρίζει εκείνο τόν απόμερο τόπο και εσύ δέν θά έχεις τί νά φοβηθείς. Θά σοῦ δείξω ένα δρομάκι πού οδηγεί στους πρόποδες τοῦ βουνού, όπου θά μπορέσεις νά κατεβαίνεις κάτω χωρίς νά συναντάς τόν δασοφύλακα και νά πηγαίνεις στην πόλη όταν θά υπάρξει ανάγκη. Έτσι θά ζεις εκείχωρίς νά τό γνωρίζει κανείς»*. Ό ερημίτης δέχτηκε τήν πρόταση αυτή του πατρός 'Ιωάννου.

Τήν άλλη μέρα τό πρωί οί μοναχοί χωρίς καμία δυσκολία πήγαν στό Σουχούμ, όπου κοντά στον σιδηροδρομικό σταθμό Μπαρτασβίλι τους πήρε μαζί του ό οδηγός ενός φορτηγού, πού πήγαινε στην περιοχή τοῦ ποταμού Γκουμιστά. Σέ δύο ώρες

έφτασαν στό σημείο εκείνο τοῦ δρόμου, πού έπρεπε νά κατέβουν. Από εδώ άρχισαν νά ανεβαίνουν στην κορυφή τοῦ βουνού. Σέ μισή ώρα περίπου βγήκαν σέ ένα σχετικά πλατύ δρόμο, ό όποιος περνούσε από τίς πλαγιές τών βουνών. *«Μήπως γνωρίζετε, πάτερ, ποιος και γιατί κατασκεύασε αυτόν τόν δρόμο»*, ρώτησε ό ερημίτης. *«Τόν δρόμο αυτό, τόν χάραξε ό τσάρος 'Αλέξανδρος Γ', απάντησε ό πατήρ 'Ιωάννης, και οδηγεί στό χωριό τών Άμπαζίνων Ποχού. Τόν κατασκεύασαν για νά μεταφέρουν από εκεί τους ανθρώπους του χωρίου εκείνου πού έκαναν ληστρικές επιδρομές στό Κουμπάν, έκλεβαν από εκεί τά ζώα και τά οδηγούσαν στό χωριό τους»*.

Οί μοναχοί συνέχισαν τόν δρόμο τους και τελικά έφτασαν σέ ένα ξέφωτο, όπου υπήρχε ένα αρκετά μεγάλο σπίτι και τά μελίσια τοῦ πατρός 'Ιωάννου. Ό μοναχός άνοιξε τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ και κάλεσε τόν ερημίτη νά μπει μέσα. Μετά πήγαν μαζί μέσα στό δάσος και μάζεψαν λίγα μανιτάρια. Μετά τό φαγητό κάθισαν νά συζητήσουν και ό πατήρ 'Ιωάννης ρώτησε τόν ερημίτη για τήν παρούσα κατάσταση τών έρημητηρίων τών μοναχών. Ό ερημίτης τοῦ διηγήθηκε μέ κάθε λεπτομέρεια τους διωγμούς τών μοναχών από τήν εξουσία. Ό πατήρ 'Ιωάννης τόν άκουσε μέ προσοχή και όταν εκείνος τελείωσε τοῦ είπε: *«Αυτά πού γίνονται τώρα δέν είναι τίποτε σέ σύγκριση μέ όσα γίνονταν επί Στάλιν, όταν κανείς φέρνει στην μνήμη του τήν αιματηρή εκείνη τυραννία, τό αίμα παγώνει στις φλέβες του»*.

Ό πατήρ 'Ιωάννης σηκώθηκε από τό κάθισμα του, πλησίασε τό τραπέζι και τράβηξε ένα συρτάρι. Έκεῖ βρήκε ένα άρθρο από τήν εφημερίδα 'Ιζβέστι-

για με τίτλο «Είχε ή όχι τό NKVD κρυφά κοιμητήρια;» (ή KGB ονομαζόταν τότε NKVD) πού τό έγγραψε ό Κορνιέγεφ, τό έδωσε στον αδελφό και τόν παρακάλεσε νά τό διαβάσει. Τήν εισαγωγή τοῦ άρθρου αποτελούσε μία πρόταση: «ή άναζήτηση των τόπων μαζικής ταφής των θυμάτων τής μεγάλης τρομοκρατίας μας φέρνει καινούρια στοιχεία, μία καινούρια διεύθυνση είναι τό σοφχόζ (κρατικό αγρόκτημα) "Κουμουνάρκα" τής περιοχής Μόσχας» και ακολουθούσε τό κείμενο. «Τά στοιχεία πού διαθέτει ή KGB επιβεβαιώνονται και από τά αποτελέσματα τής ειδικής χημικής βιολογικής εξετάσεως. Αυτά μας δίνουν τήν δυνατότητα νά υποθέσουμε ό-τι εδώ κοντά στό "Κομουνάρκα" οί δήμιοι τοῦ Στάλιν έθαβαν τους ανθρώπους πού εξολόθρευαν»... Εγώ ρώτησα τήν διεύθυνση τής KGB τής Μόσχας: *«ήταν αναγκασμένο τό NKVD, τό όποιο είχε υπό τόν έλεγχο του όλα στό κράτος και εφαρμόζε χωρίς καμμία ένοχη τήν τρομοκρατική του πολιτική, νά θάβει κρυφά τά πτώματα; Τά επίσημα μόνο στοιχεία κάνουν λόγο για δεκαεννέα εκατομμύρια διωχθέντες και επτά εκατομμύρια εκτελεσθέντες»*... Μοῦ απάντησαν ό-τι δέν μπορούμε νά μιλάμε για κρυφές ταφές τήν εποχή εκείνη για έναν απλούστατο λόγο: στό NKVD υπάκουαν ή γενική διεύθυνση υπηρεσιών τοῦ δήμου και όλες οί υπηρεσίες τής πόλης, αρχίζοντας από τήν υπηρεσία υδρεύσεως και τελειώνοντας με τά κοιμητήρια... Μοῦ έδειξαν και ένα ντοκουμέντο πού βρέθηκε πρόσφατα στα αρχεία τής KGB, με χρονολογία 5 'Ιουνίου 1935. Κατά γράμμα τό κείμενο αυτό, με όλη τήν τότε γραφειοκρατία, στον διοικητή τοῦ νεκροταφείου Βαγκανικόφσκογιε ήταν: «Δεχθείτε για άμεση ταφή 4

(τέσσερα) πτώματα. Υπηρεσία τοῦ NKVD». Και από κάτω απόδειξη παραλαβής. «Παρέλαβα 4 (τέσσερα) πτώματα για άμεση ταφή»... Και πάνω σε όλα αυτά ή τριγωνική σφραγίδα τοῦ Λαϊκού έπιτροπάτου εσωτερικών υποθέσεων τής ΕΣΣΔ (NKVD). 'Ο μηχανισμός λοιπόν τής έξοντώσεως δούλευε φανερά και στην διάθεση του είχε όλα τά απαραίτητα μέσα από τήν σύλληψη έως και τήν ταφή...

Τί τελικά καταφέραμε νά διαπιστώσουμε; Σέ ό-τι άφορα τήν Μόσχα, μπορούμε νά ισχυριζόμαστε ό-τι τά θύματα των διώξεων θάβονταν μέχρι τό 1937 στό νεκροταφείο Βαγκανικόφσκογιε ή στό κρεματόρειο του κοιμητηρίου Ντοσκόγιε. 'Όταν ή τρομοκρατία πήρε ευρύτερες διαστάσεις και, σύμφωνα με τά στοιχεία τής KGB, στην Μόσχα έκτελοῦνταν καθημερινά, σύμφωνα με τίς αποφάσεις των τρώικα (ειδικών συσκέψεων) από 50 έως 300 άνθρωποι, τότε οί ταφές μεταφέρθηκαν έξω από τά όρια τής πόλης...

'Ο πατήρ 'Ιωάννης κάθισε πάλι στό κάθισμα του και συνέχισε. *«Ποιος μπορεί νά φανταστεί αυτό τόν απέραντο ποταμό αίματος των επτά εκατομμυρίων ανθρώπων; Και σήμερα ακόμη μένει άγνωστη ή κατάσταση πού κυριαρχούσε στην χώρα μας τή δεκαετία τοῦ 30. 'Η χώρα χωριζόταν στα δύο με μία άόρατη γραμμή ή οποία περνούσε από τήν ανατολική άκρη τής πόλεως 'Ιρκούτσκ. Όλα τά μέσα μεταφοράς έφταναν μόνο μέχρι εκείνη τήν γραμμή και για νά τήν περάσουν έπρεπε νά έχουν ειδική άδεια τοῦ NKVD. Πέρα από αυτήν υπήρχε μία απαγορευμένη περιοχή, όπου βρίσκονταν τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Σέ κάθε πόλη εκείνης τής περιοχής υπήρχαν στρατόπεδα. "Ας θυμηθούμε τήν σίδηρο-*

δρομική γραμμή, πού κατασκευάστηκε στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του 30 από τόν σταθμό Βολοτσάγιεφκα μέχρι τήν πόλη Κομσομόλσκ. Έκεϊ σε κάθε σταθμό, ό καθένας από τους όποιους ήταν περικυκλωμένος από τόν στρατό, υπήρχαν μερικές ομάδες κρατουμένων οι όποιοι ονομάζονταν φάλαγγες. Θυμάμαι ότι στον σταθμό Αίτκοβο υπήρχαν 19 τέτοιες φάλαγγες. Η πόλη Κομσομόλσκ αποτελούνταν μόνο από στρατόπεδα συγκεντρώσεως, τά όποια σχημάτιζαν δρόμους. Καί οι δρόμοι αυτοί εκτείνονταν σέ πολλά χιλιόμετρα. Νομίζω διτι μόνο στην περιοχή αυτή από τό σταθμό Βολοτσάγιεφκα μέχρι τό Κομσομόλσκ στά στρατόπεδα συγκεντρώσεως βρίσκονταν μισό εκατομμύριο άνθρωποι»...

Αυτόν τόν μεγάλο ποταμό ανθρωπίνου αίματος, τόν σχημάτιζαν πολλά μικρά ρυάκια. Η διήγηση για ένα από αυτά είναι τό θέμα αυτής τής συγγραφής.

Κεφάλαιο 2

Τό 1924 στην τραπεζαρία τής μονής του Νέου Άθωνος, όπου ήταν συγκεντρωμένη όλη ή αδελφότητα, μπήκε ό πρόεδρος του Συμβουλίου λαϊκών επιτρόπων τής Άμπχαζίας Νέστωρ Λακόμπα. Μέσα στην απόλυτη ησυχία εκείνος απευθύνθηκε στους αδελφούς μέ τά έξης λόγια: «Άγαπητοί μου πατέρες, από τήν Μόσχα ήλθε μία κατηγορηματική διαταγή νά κλείσουμε τό μοναστήρι. Έγώ διαμαρτυρήθηκα πολλές φορές, υπερασπιζοντας τό μοναστήρι. Ξέρετε διτι τό μοναστήρι αυτό για μένα δπως και για σας έχει μεγάλη αξία, επειδή έγώ τελείωσα τήν μο-

ναστηριακή σχολή, τήν οποία ίδρυσε ό μακαριστός καθηγούμενος π. Έέρων για τά αγόρια των Άμπχάζων. Έκεϊ σπούδασα μέ έξοδα του μοναστηρίου. Οι Άμπχάζιοι μέ πολλή ευγνωμοσύνη θυμούνται τήν ιεραποστολική δραστηριότητα σας για τόν λαό μας. Μερικοί μορφωμένοι μοναχοί έμαθαν τέλεια τήν γλώσσα μας και επινόησαν για μας τήν γραφή. Χάρις σ' αυτό τό φώς τής μορφώσεως φώτισε τόν λαό μας. Άλλά, συγχωρήστε με, πατέρες, είναι υπεράνω των δυνάμεων μου νά αναιρέσω ή νά αναβάλλω τήν διαταγή, επειδή αυτή τήν απόφαση τήν πήρε ό ίδιος ό Στάλιν»...

Άφοϋ περίμενε λίγα δευτερόλεπτα ό Νέστωρ Λακόμπα γύρισε και έφυγε από τήν τράπεζα. Μέσα στην απόλυτη σιωπή κάθε αδελφός τής μεγάλης αυτής μοναστικής οικογένειας έμεινε σκεπτικός. Η καρδιά του καθενός, πού για πολλά χρόνια έζησε στό μοναστήρι αυτό σφίχτηκε από τήν θλίψη. Τί θά γίνει; Τί νά κάνουμε; Μόνο μία λύση υπάρχει: νά φύγουμε μόνοι μας χωρίς νά περιμένουμε νά μας διώξουν μέ τήν βία. Κανείς, όμως, δέν τολμούσε νά βγει μόνος του, χωρίς τήν ευλογία του καθηγουμένου, έξω από τά τείχη τής μονής.

Τήν άλλη μέρα από τό Σουχούμ ήλθε ολόκληρο απόσπασμα αστυνομίας. Όλοι ειδοποιήθηκαν ότι τό βράδυ στό καθολικό τής μονής θά αρχίσει ή τελευταία ακολουθία, ή αποχαιρετιστήρια αγρυπνία. Στίς 10 τό βράδυ στό καμπαναριό χτύπησε ή μεγάλη καμπάνα, τό βαρύ γλωσσίδι τής οποίας χτυπούσαν δύο μοναχοί. Οι δυνατές καμπανοκρουσίες πετούσαν πάνω από τά βουνά, γεμίζοντας μέ αγωνία τίς καρδιές των ανθρώπων. Πλήθος ανθρώπων από τόν Νέο Άθωνα και από τά διπλανά χωριά Άμπχα-

ξική Άνούχβα και Άρμενική Άνούχβα ξεκίνησαν βιαστικά για τό μοναστήρι.

Οί πύλες της εσωτερικής αυλής, δπου βρισκόταν τό καθολικό, ήταν κλειστές και τίς φύλαγε ή αστυνομία. Όταν οί πιστοί παρακάλεσαν νά τους ανοίξουν τίς πύλες και νά τους αφήσουν νά μπουν μέσα για νά πάνε στην εκκλησία, άκουσαν χλευασμούς από τήν πλευρά της αστυνομίας. Μερικές γυναίκες άρχισαν νά κλαίνε. Ξαφνικά μία κοπέλλα Άμπχάζα φώναξε δυνατά στά ρωσικά: «Άμπχάζιοι, πρέπει νά σας φορέσουμε φούστες!». Μετά από αυτά τά λόγια της για κάποια στιγμή έγινε απόλυτη ησυχία και μετά ακούστηκε μία προσκλητήρια ιαχή ενός Άμπχάζου στην γλώσσα του. Τότε όλοι οί Άμπχάζιοι, πού ήταν μεταξύ του λαού παραμέρισαν τήν αστυνομία και όλοι μαζί παραβίασαν τίς πύλες. Η άμπάρα έσπασε και όλος ό λαός ξεχύθηκε στην αυλή της Μονής.

Δίπλα στην είσοδο του ναού στέκονταν οί ιερομόναχοι και μοίραζαν τά κεριά στον καθένα πού έμπαινε. Ένας από τους ιερομόναχους απευθύνθηκε στους ανθρώπους και τους είπε: «Άδελφοί και αδελφές, τώρα θά γίνει αγρυπνία, πού θά είναι σάν εκείνη τήν ακολουθία, πού γίνεται σε ενα πολεμικό πλοίο πού χτυπήθηκε και βουλιάζει. Έκεί ή ακολουθία αυτή διαρκεί δχι περισσότερο από 20 λεπτά και από τους ακροατές της σπάνια κάποιος επιβιώνει. Έδώ όμως ή ακολουθία αυτή θά διαρκέσει μέχρι τό πρωϊ»...

Ό κόσμος ήταν πάρα πολύς και όταν όλοι μπήκανε μέσα γέμισαν ολόκληρη τήν εκκλησία. Πάνω στον γυναικωνίτη στέκονταν οί μοναχοί ψάλτες, πού όλοι τους κρατούσαν αναμμένες λαμπάδες. Τήν αγρυπνία, τήν άρχισε ό καθηγούμενος της μονής

αρχιμανδρίτης Ίλαρίων μέ συλλειτουργούς Ίερομόναχους και ιεροδιακόνους. Όλοι στην εκκλησία γονάτισαν, ή χορωδία ή οποία αποτελούνταν από 30 ψάλτες, μεταξύ των οποίων ήταν και οί σπουδαστές της μοναστηριακής σχολής, άρχισε νά ψάλει τόν προοιμιακο ψαλμό, *Ευλογεί ή ψυχή μου τόν Κύριον...* Η αρμονική μελωδία ανέβηκε στον τροΰλλο και οί καρδιές των προσευχομένων γέμισαν από Ιερό δέος.

Στην εκκλησία όλοι από κάποιο εσωτερικό αίσημα κατάλαβαν ότι αυτή ή αγρυπνία είναι ή τελευταία πού γίνεται στον ναό αυτό. Τά αγόρια αυτή τήν φορά έψαλαν όπως ποτέ άλλοτε, χωρίς νά κάνουν ούτε ένα λάθος. Στην συνέχεια βγήκε στην μέση ό άρχιδιάκονος Πιτιρίμ και άρχισε μέ τήν θαυμάσια βαθειά φωνή του νά ψάλει* *Νυν απολύεις τόν δοΰλλον σου Δέσποτα κατά τό ρήμα Σου εν ειρήνη...* Κατά τήν διάρκεια τής ακολουθίας, ή οποία συνεχίστηκε έως τίς 5 τό πρωϊ, οί μοναχοί είχαν τό κοινό σέ όλους αίσημα, ή καρδιά τους ήταν καταπιεσμένη από τήν απροσδόκητη αυτή στενοχώρια. Ήταν δύσκολο γι' αυτούς νά καταλάβουν ότι χάνουν τήν Μονή, ή οποία ήταν τό πιο πολύτιμο και τό πιο ακριβό πράγμα για τόν καθένα τους...

Όταν τελείωσε ή ακολουθία ό καθηγούμενος τής Μονής αρχιμανδρίτης Ίλαρίων, απευθύνθηκε στην αδελφότητα, αποχαιρετώντας την. Στους δόκιμους, οί όποιοι δέν είχαν δεχτεί ακόμη τήν μοναχική κουρά έδωσε τήν ευλογία του νά ζήσουν στον κόσμο και νά τακτοποιήσουν τήν ζωή τους έτσι όπως τό νομίζει καλλίτερα ό καθένας. Μόνο νά τηρούν οπωσδήποτε τόν μικρό τους κανόνα, ό όποιος θά τους υπενθυμίζει τόν σκοπό για τόν όποιο ήλθαν

στό Μοναστήρι. Τους μοναχούς τους κάλεσε νά φυλάγουν τό αγγελικό τους σχήμα μέσα σε δλες τίς δυσκολίες και τίς θλίψεις τής ζωής τους μέχρι τό θάνατο. Μετά από αότά τά λόγια του γονάτισε και ζήτησε συγχώρηση από όλο τό εκκλησίασμα, τους μοναχούς και τους λαϊκούς. Όταν σηκώθηκε πήγε στό Ιερό και έκλεισε πίσω του ή Ωραία Πύλη. Σε λίγο άνοιξε μία από τίς θύρες του Ιερού Βήματος και οι μοναχοί άρχισα νά βγάξουν έξω διάφορα ιερά αντικείμενα, εικόνες και βιβλία και νά τά μοιράζουν στους πιστούς, παρακαλώντας τους νά τά φυλάγουν με ευλάβεια και σεβασμό. Όμως όταν έβγαιναν όλοι από τήν εκκλησία οί αστυνομικοί τά άρπαξαν δλα μέ βία από τά χέρια των πιστών.

Τήν ίδια μέρα ό αρχιμανδρίτης Ίλαρίων και ό άρχιδιάκονος Πιτιρίμ συνελήφθησαν και τήν άλλη μέρα τό πρωί στάλθηκαν μέ τήν συνοδεία φρουράς στό Σουχούμ. Οί διωγμένοι μοναχοί μέ κλάμματα αγάλιαζαν και φιλούσαν τά κυπαρίσσια πού οί ίδιοι είχαν φυτέψει πρίν από πολλά χρόνια και έφευγαν, αφήνοντας για πάντα τήν Μονή τους. Στο Μοναστήρι τά εγκατέλειψαν όλα μαζί και τίς αποθήκες γεμάτες μέ τρόφιμα. Όλη ή αδελφότητα τής Μονής του Νέου "Αθωνα πήγε στό Σουχούμ. Τό βράδυ όλοι συγκεντρώθηκαν στον μητροπολιτικό ναό τής πόλεως και μετά τόν εσπερινό όλους τους μοναχούς τους πήραν στά σπίτια τους οί συμπονετικοί ενορίτες, σέ κάθε σπίτι από δύο-τρεις.

Σέ ένα από αυτά τά σπίτια, όπου φιλοξενήθηκαν δύο από τους μοναχούς, κατά θεία Πρόνοια, βρισκόταν και ένας ερημίτης, ό όποιος ήλθε στην πόλη για κάποια δική του ανάγκη. Όταν γνωρίστηκαν οί μοναχοί εκείνοι μέ τόν ερημίτη του διηγή-

θηκαν τήν θλιβερή ιστορία τους, πώς δηλαδή έκλεισε τό μοναστήρι τους και για τήν δύσκολη κατάσταση στην όποια βρίσκονται τώρα οί ίδιοι. Ό ερημίτης, τους άκουσε προσεκτικά και είπε: «**Αγαπητοί μου πατέρες, τό κελλί μου βρίσκεται πάνω στά βουνά κοντά σέ ένα ορεινό δρόμο. Ό δρόμος αυτός οδηγεί σέ ένα οροπέδιο, πού ονομάζεται Ποχού. Πολλά χρόνια τώρα εκεί δεν ζει κανείς, εκείνο τό ακατοίκητο και εγκαταλελημμένο τόπο δέν τόν γνωρίζει σχεδόν κανένας. Έσεΐς μπορείτε μέ όλη τήν αδελφότητα σας νά εγκατασταθείτε εκεί και νά ιδρύσετε μία δική σας σκήτη**».

Χαρούμενοι οί μοναχοί πού άκουσαν αυτήν τήν τόσο ευχάριστη είδηση, άρχισαν νά τόν ρωτούν για πράγματα πού τους ενδιέφεραν. Πρώτα από όλα τόν ρώτησαν ποιος και πότε βρήκε τό απόκρυφο αυτό μέρος; Ποιος, πότε και για ποιόν σκοπό χάραξε εκείνο τόν δρόμο; και άλλα πολλά. Ό ερημίτης τους διηγήθηκε μία ιστορία πού κάποτε τήν άκουσε από κάποιους μοναχούς ερημίτες, πού ζούσαν κοντά σέ κείνο τόν τόπο. «Τήν εποχή του τσάρου Αλεξάνδρου Γ' στό Κουμπάν, και σέ πολλά και διάφορα σημεία κοντά στους πρόποδες των βουνών άρχισαν κατά καιρούς νά εμφανίζονται άγνωστοι καβαλλάρηδες, οί όποιοι έκλεβαν τά κοπάδια και τά όδηγοΐσαν σέ κάποιο άγνωστο μέρος πάνω στά βουνά. Ειδοποίησαν τόν τσάρο και εκείνος έστειλε σύντομα ένα απόσπασμα ενόπλων ανιχνευτών στό σημείο εκείνο, όπου άρχισε τό μονοπάτι τό όποιο οδηγούσε προς τίς κορυφές βουνών. Οί ανιχνευτές μέ πολλή προσοχή προχωρούσαν μπροστά αναβαίνοντας πάνω στην οροσειρά. Σέ μερικά σημεία τό μονοπάτι κατέβαινε κάτω στους πρόποδες τών βου-

ών, περνούσε τὰ ποτάμια καί τους παραπόταμους. Διαβαίνοντας τὰ ποτάμια από τὰ άβαθη ανέβαιναν πάλι στό μονοπάτι αυτό πάνω στά βουνά καί έτσι συνέχιζαν τόν δρόμο τους.

Σέ πέντε έξι μέρες βγήκαν σέ ένα πλατύ οροπέδιο, όπου είδαν από μακριά τὰ κοπάδια πού έβοσκαν καί ένα ορεινό χωριό, πού δέν υπήρχε στό δικό τους τοπογραφικό χάρτη του Κουκάσου. Κατάλαβαν ότι αυτό ήταν τό χωριό, πού ζούσαν οί ληστές, τους όποιους έψαχναν. Προσπαθώντας νά μήν τους αντιληφθεί κανείς από τους κατοίκους άρχισαν οί ανιχνευτές νά περνούν γύρω από τό χωριό καί στην νότια πλευρά του βρήκαν και ένα άλλο μονοπάτι, πού έμοιαζε μέ εκείνο από τό όποιο ανέβηκαν. Οί ανιχνευτές κατάλαβαν διτι σ' αυτό οί κάτοικοι του χωριού οδηγούν τὰ κοπάδια πού κλέβουν από τό Κουμπάν προς τίς παραθαλάσσιες πόλεις, όπου τὰ πωλούν. "Έτσι αποφάσισαν νά συνεχίσουν τόν δρόμο τους, είχαν όμως μία αμφιβολία. "Αν τό μονοπάτι αυτό δέν οδηγεί προς τήν θάλασσα άλλα σέ ορεινούς βοσκοτόπους, θά τους έφταναν οί προμήθειες τροφίμων πού είχαν μαζί τους για νά γυρίσουν πίσω; Πάνω στά βουνά αυτό θά ήταν πολύ επικίνδυνο νά μείνουν χωρίς τρόφιμα. Τελικά όμως πήραν αυτόν τόν δρόμο καί σέ τρεις τέσσερις μέρες έφτασαν στό Σουχούμ. Από εκεί έστειλαν μέ τό ταχυδρομείο στον τσάρο μία πλήρη αναφορά, όπου περιέγραφαν μέ κάθε λεπτομέρεια όσα είδαν. Ταυτόχρονα στό γράμμα τους αυτό παρακάλεσαν τόν τσάρο νά στείλει στό Σουχούμ μηχανικούς, οί όποιοι θά μπορούσαν νά κατασκευάσουν έναν ορεινό δρόμο, ένα απόσπασμα στρατού μέ κανόνια, σκαπάνες, λοστούς, φτυάρια καί δυναμίτη.

Πολύ σύντομα δλα αυτά έφτασαν στό Σουχούμ μέ ένα ατμόπλοιο από τήν Όδησσό. Οί ανιχνευτές πήγαν τους μηχανικούς από τό μονοπάτι εκείνο μέχρι τό χωριό, για νά κάνουν τους υπολογισμούς καί νά οριοθετήσουν τόν δρόμο. Μετά ό στρατός άρχισε νά κατασκευάζει τόν δρόμο, πλάτους 2 μέτρων περίπου για νά μπορεί δηλαδή νά περνά ελεύθερα ένα αμάξι μέ δύο άλογα όταν κουβαλά τὰ κανόνια. Μέσα σέ λίγο χρόνο οί εργασίες τελείωσαν, ό δρόμος απλώθηκε στις πλαγιές των βουνών, άλλου ανέβαινε ως τίς κορυφές καί άλλου κατέβαινε ως τήν κοιλάδα του ποταμού Γκουμιστα, άλλου περνούσε από οροπέδια καί άλλου κατεβαίνοντας στους πρόποδες των βουνών διέσχιζε τὰ ποτάμια. Σέ απόσταση 70 χιλιομέτρων περίπου από τό Σουχούμ ό δρόμος ανέβηκε στην κορυφή ενός πολύ υψηλού βουνού καί από εκεί κατέβηκε σέ ένα πλατύ οροπέδιο όπου βρισκόταν εκείνο τό χωριό. Μετά έφεραν από τό Σουχούμ τὰ κανόνια, περικύκλωσαν τόν τόπο εκείνο καί έριξαν μερικές άσφαιρες βολές. Όλοι σχεδόν οί κάτοικοι του χωριού παραδόθηκαν στα χέρια του στρατού χωρίς νά προβάουν καμμία αντίσταση, εκτός από μερικούς καβαλλάρηδες, οί όποιοι μέ τὰ άλογα τους κατευθύνθηκαν προς ένα μονοπάτι, πού οδηγούσε πάνω στά βουνά. Ό στρατός όμως, πού περικύκλωσε δλο τό χωριό, τους εμπόδισε καί τους ανάγκασε νά παραδοθούν. Μετά από σύντομη έρευνα διευκρινίστηκε διτι οί άνθρωποι εκείνοι αποτελούσαν μία ήμιβάρβαρη φυλή των Άμπαζίνων καί ονομάζονταν Πσχού. Γι' αυτό καί τό χωριό εκείνο ονομάστηκε Πσχού καί ή ονομασία αυτή πέρασε στους τοπογραφικούς χάρτες. Πολλοί από τους κατοίκους του χωριού εκείνου

γνώριζαν την ρωσική γλώσσα και την μιλούσαν άνετα.

Τήν άλλη μέρα δλοι αυτοί οί άνθρωποι από τά παιδιά έως και τους γέρους μέ τά πράγματα τους, πού τά κουβαλούσαν μέ τίς άμαξες και μέ τά κοπάδια τους μεταφέρθηκαν στό Σουχούμ και από έκει μέ ένα ατμόπλοιο τους οδήγησαν στό Νοβοροσίσκ. Από εκεί τους μετέφεραν στό Κουμπάν, όπου κατά εντολή του τσάρου τους δόθηκαν χωράφια. Όμως τόν ίδιο μήνα όλοι αυτοί μαζί εξαφανίστηκαν και δέν ξέρει κανείς πού πήγαν.

Άπό τότε, είπε ό ερημίτης στους ακροατές του, δέν μένει κανείς στό οροπέδιο Πσχού. Έγώ, ό ίδιος δέν πήγα εκεί ούτε μία φορά αλλά αν θέλετε μπορούμε νά πάμε μαζί για νά βρούμε εκείνο τόν απομονωμένο τόπο. Επειδή αρκετά χρόνια μένω μόνος μου στά βουνά, ξέρω καλύτερα από όλους εκείνη τήν περιοχή και έκτο από αυτά νομίζω ότι είναι πιο ασφαλές νά πάμε έμεις οί τρεις μαζί παρά έσείς οί δύο μόνοι σας».

Σέ δύο-τρεις μέρες, αργά τό βράδυ, οί μοναχοί άφοϋ γέμισαν τους σάκους τους μέ φαγητό, έφυγαν από τό Σουχούμ και πήραν τόν δρόμο προς τά βουνά. Προσπάθησαν νά μήν τους αντιληφθεί κανείς, επειδή είχαν γένεια και φορούσαν τό μοναχικό τους ένδυμα. Άφοϋ περπάτησαν όλη τήν νύχτα, λίγο πρίν ανατείλει ό ήλιος έφτασαν στό κελλί του ερημίτη, τό όποιο βρισκόταν κοντά στό ελληνικό χωριό Άχαλσένι. Έδώ έμειναν τήν ήμερα εκείνη και τήν νύχτα και τήν άλλη μέρα νωρίς τό πρωί συνέχισαν τόν δρόμο τους. Ό ερημίτης πήρε μαζί του μία μικρή σκηνή για νά τους προστατεύει τήν νύχτα από τήν βροχή, ένα καζανάκι για νά βράζου

τό νερό και ένα τσεκούρι - πράγματα απαραίτητα σέ ένα τέτοιο ταξειδι.

Ανεβαίνοντας τόν δρόμο μέ τίς αμέτρητες στροφές, έφτασαν στό υψηλότερο σημείο του, απέναντι από τό χωριό Άχαλσένι. Άπό εδώ πήραν τήν κατηφόρα και αργά τό βράδυ έφτασαν σέ ένα παραπόταμο, πού έκβάλλει στον ποταμό Γκουμιστά. Άφοϋ διάβηκαν τόν παραπόταμο εκείνο από τά άβαθη, έστησαν στην όχθη τήν σκηνή τους και εκεί πέρασαν τήν νύχτα. Τό πρωί ξεκίνησαν πάλι και βάδισαν αντίθετα στό ρεύμα του πόταμου Γκουμιστά. Ό δρόμος άλλου ανέβαινε επάνω, άλλου κατέβαινε κάτω στίς όχθες του πόταμου. Τό βράδυ τής δεύτερης ημέρας, έφτασαν στους πρόποδες ενός βουνοϋ, όπου επάνω υπήρχε μία διάβαση. Έκει σταμάτησαν νά διανυκτερεύσουν και τό πρωί άρχισαν νά ανεβαίνουν. Αυτό τό κομμάτι του δρόμου ήταν και τό πιο δύσκολο. Σταματούσαν κάθε 15-20 μέτρα και ό ιδρωτας έτρεχε σάν ποτάμι από πάνω τους. Προχωρούσαν πολύ αργά, σχεδόν σάν χελώνες. Τελικά αργά μετά τό μεσημέρι άποκαμωμένοι από τήν κούραση, πέρασαν τήν διάβαση και κατέβηκαν στό οροπέδιο. Τό υπόλοιπο αυτής τής ημέρας και ολόκληρη τήν επόμενη τίς πέρασαν διερευνώντας εκείνο τόν έρημο τόπο, όπου δέν υπήρχε ούτε ίχνος άνθρωπου.

Τήν άλλη μέρα, από νωρίς τό πρωί, πήραν τόν δρόμο τής επιστροφής. Τώρα χωρίς φορτίο κάλυψαν αυτήν τήν μεγάλη απόσταση σέ δύο μέρες και τήν δεύτερη ήμερα τό βράδυ έφτασαν στό κελλί του ερημίτη. Έκει οί δύο μοναχοί ξεκουράστηκαν για λίγο και τή νύχτα, έφυγαν για τό Σουχούμ. Ό ερημίτης έμεινε μόνος του.

Σέ 10 ή 13 ήμερες ήλθε στον ερημίτη ολόκληρη

ομάδα μοναχών επικεφαλής της οποίας ήταν οί δύο γνωστοί του. Μαζί τους κουβαλούσαν βαρείς σάκκους και ξυλουργικά εργαλεία. "Εμειναν εκεί μία μέρα και μία νύχτα και νωρίς τό πρωί έφυγαν για τό Πσχού. Σε μία εβδομάδα αυτοί οί δύο μοναχοί γύρισαν πάλι στον ερημίτη και τόν παρακάλεσαν νά νοικιάσει από τό χωριό τέσσερα άλογα και νά αγοράσει για τήν αδελφότητα τους τρόφιμα, αλεύρι αραβοσίτου και φασόλια. Λάδι και ζάχαρι οί μοναχοί είχαν ήδη αγοράσει στην πόλη.

Οί μοναχοί δέν είχαν οικονομικές δυσκολίες επειδή ό καθηγούμενος πρίν κλείσει τό μοναστήρι, μοίρασε όλα τά χρήματα του ταμείου της μονής στους μοναχούς. Γι' αυτό μπόρεσαν εύκολα νά αγοράσουν όλα αυτά τά τρόφιμα, πού είχαν ανάγκη. Μετά, όλα αυτά μέ τά άλογα τά κουβάλησαν σ' εκείνο τό ορεινό μοναχικό στρατόπεδο. Μέ τά άλογα επίσης δέν είχαν δυσκολίες επειδή γύρω από τό χωριό βοσκούσε ολόκληρη αγέλη άλογων.

Πρίν αρχίσει ό χειμώνας αγόρασαν και μετέφεραν στό Πσχού εκτός από τά τρόφιμα και τά οικοδομικά υλικά, γιαλί, καρφιά, διάφορα ξυλουργικά εργαλεία, μεταλλικές θερμάστρες μέ καπνοδόχους, δύο μεγάλα καζάνια, κουβάδες, διάφορα οικιακά σκεύη και πολλά άλλα. Μέσα σέ μικρό χρονικό διάστημα οί μοναχοί έχτισαν μερικά σπίτια, όπου τόν πρώτο καιρό ζούσαν όλοι μαζί, μία μικρή εκκλησία πού τό σχήμα της ήταν σαν ένα απλό σπίτι. Μετά όμως τήν επέκτειναν και έφεραν γι' αυτήν μία καμπάνα. Ή μοναχική τους κοινότητα ζούσε σύμφωνα μέ τόν κανόνα του Όσίου Παχωμίου του Μεγάλου, πού του τόν παρέδωσε στά πολύ παλιά χρόνια άγγελος Κυρίου...

Πολύ περισσότερο από όλα τά άλλα τους μοναχούς, πού ή διακονία τους ήταν νά κατεβαίνουν στην πόλη και νά αγοράζουν τά πράγματα πού χρειάζονταν οί αδελφοί, τους απασχολούσε τό πρόβλημα νά προλάβουν νά αγοράσουν για όλους χειμωνιάτικα ρούχα και υποδήματα. Όλοι καταλάβαιναν ότι ό χειμώνας εδώ πρέπει νά είναι πολύ σκληρός άφοϋ τό Πσχού βρίσκεται σέ μεγάλο υψόμετρο και περίμεναν νά πέφτουν πολλά χιόνια. Πράγματι τό Δεκέμβριο έπεσαν τόσα πολλά χιόνια, ώστε έκλεισαν όλοι οί δρόμοι και έτσι οί μοναχοί έμειναν αποκλεισμένοι τελείως έως τήν άνοιξη.

Τήν άνοιξη οί μοναχοί άρχισαν νά καλλιεργοϋν τήν γη, ή οποία μέχρι τότε έμενε ακαλλιεργητη στον τόπο εκείνο για νά έχουν δικό τους λαχανόκηπο, όπου θά μπορούσαν νά φυτέψουν καλαμπόκια, φασόλια και άλλα λαχανικά. Κάποιοι πιστοί χριστιανοί, πού ζούσαν στό Σουχούμ αγόρασαν για τους μοναχούς, όλα όσα εκείνοι χρειάζονταν. Κυρίως σπόρους, γεωργικά εργαλεία ακόμη και διάφορα δενδρύλια οπωροφόρων δένδρων και όλα αυτά μέσα στην νύχτα τά μετέφεραν στό Πσχού. Ό ερημίτης στό σιδηρουργεΐο του χωριού κοντά στό όποιο ζούσε παράγγειλε ένα ύνι για τό ξύλινο αλέτρι και τά δόντια για τήν σβάρνα και μετά τά έφερε στό Πσχού. Έκεϊ οί μοναχοί μόνοι τους κατασκεύασαν ξύλινο αλέτρι και σβάρνα και μέ αυτά τά απλά εργαλεία και μέ τά άλογα πού είχαν νοικιάσει από τό χωριό, όργωσαν τό χωράφι τους. Τό έσπειραν και γύρω του φύτεψαν τά δενδρύλια: δαμασκηνίες, αχλαδιές, μηλιές ακόμα και καρυδιές.

Άργότερα έχτισαν ένα νερόμυλο, τίς μυλόπετρες του οποίου έφεραν από τό Σουχούμ. Τό κάλο-

καίρι έχτισαν και αποθήκη για τό καλαμπόκι. Μετά τήν γιορτή των 'Αγίων 'Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, οί μοναχοί άρχισαν νά τρώνε τά λαχανικά του δικου τους λαχανόκηπου. 'Από τότε δεν υπήρχε πιά ανάγκη νά αγοράζουν τά τρόφιμα από έξω, έκτος από τό αλάτι, τήν ζάχαρη, τό λάδι και κάποια άλλα είδη...

Προς τά τέλη του φθινοπώρου, όταν τελείωσαν οί γεωργικές εργασίες ή αδελφότητα πάλι μπήκε στό κανονικό της πρόγραμμα. Περισσότερη ώρα αφέρωναν τώρα στην προσευχή και έτσι ήσυχια περνούσαν οί μοναχοί τίς μέρες και τους μήνες στην σκήτη τους.

Τόν επόμενο χρόνο φύτεψαν και αμπέλια, αργότερα στίς κουφάλες μερικών δέντρων βρήκαν άγριες μέλισσες και μ' αυτές έκαναν δικό τους μελισσώνα. Μέ τό πέρασμα του χρόνου ό μελισσώνας έγινε μεγαλύτερος. Μέ τό μέλι που παρήγαγαν οί μοναχοί, πλήρωναν τά άλογα που έπαιρναν από τό χωριό και άλλα. Επίσης έστελναν τό μέλι στους φίλους τους κάτω στό Σουχούμ. 'Αργότερα άρχισαν νά κατασκευάζουν τά κεριά που τά χρησιμοποιούσαν στην εκκλησία τους και τά έστελναν και στό Σουχούμ, στον καθεδρικό ναό.

"Έτσι περισσότερο από 12 χρόνια ζούσαν ήρεμα οί μοναχοί πάνω στά βουνά.

Στό δεύτερο μισό τής δεκαετίας του 30 ό Στάλιν, άγνωστο από ποιόν πληροφορήθηκε δι στον Καύκασο, πάνω στά βουνά σέ ένα οροπέδιο που ονομάζεται Πσχού, ζει ολόκληρη ή αδελφότητα τής μονής του Νέου "Αθωνα και συνεχίζει τό μοναχικό της έργο.

Μέσα στό καλοκαίρι ήλθε ξαφνικά στό Πσχού ενα απόσπασμα 11 στρατιωτών, τους οποίους έστειλε τό λαϊκό έπιτροπάτο εσωτερικών υποθέσεων (NKVD). Όλοι τους ήταν οπλισμένοι μέ τουφέκια, οπλοπολυβόλα ακόμη και βαρύτερα όπλα. Είχαν μαζί τους ένα σκύλο και τρεις οδηγούς μέ φορτωμένα άλογα. Άφου περικύκλωσαν τόν τόπο, όπου ζούσαν οί μοναχοί, τους μάζεψαν σέ ένα μέρος και τήν ίδια μέρα τους πήγαν φρουρούμενους στό Σουχούμ. Τέσσερις μόνο μοναχοί, οί όποιοι τήν στιγμή εκείνη ήταν στό δάσος για κάποια εργασία έμειναν και τους άντιλήφθηκαν οί στρατιώτες. Οί μοναχοί, 14 τόν αριθμό, άφου πήραν κάποια τρόφιμα που μόρεσαν νά βρουν εκείνη τή στιγμή, ξεκίνησαν φρουρούμενοι για τό Σουχούμ. Όταν πέρασαν τήν διάβαση και κατέβηκαν στους πρόποδες και προχώρησαν περίπου δύο χιλιόμετρα σταμάτησαν για διανυκτέρευση.

Τό πρωί ό διοικητής του αποσπάσματος αυτού έδωσε στους στρατιώτες του διαταγή, «στά όπλα». Πέντε από αυτούς πήγαιναν μπροστά και άλλοι έξι, μεταξύ των οποίων και ό διοικητής, πήγαιναν από πίσω. Οί μοναχοί περπατούσαν αργά στίς πλαγιές των βουνών ανεβαίνοντας επάνω και κατεβαίνοντας στην κοιλάδα του ποταμου Γκουμιστά, Οπου στάμα-

τοῦσαν γιά ξεκούραση. "Ενας γέρος μεγαλόσχημος μοναχός, ὁ πατήρ Ματθαίος, φαινόταν πιό κουρασμένος ἀπό ὅλους, δέν εἶχε πιά δύναμη καί περπατούσε τελευταίος. Μετά ἀπό κάθε στάση ὁ π. Ματθαίος ξεκινούσε μαζί μέ τους πρώτους ἀλλά σέ μία ὥρα βρισκόταν πίσω καί ἦταν τελευταίος καί τότε ὅλοι ἀναγκάζονταν νά κάνουν στάση. Τήν ἡμερα ἐκείνη ἐξαιτίας του ἔκαναν μόνο 15 χιλιόμετρα.

Τό βράδυ βρήκαν ἕνα κατάλληλο μέρος καί ὁ διοικητής ἀπεφάσισε νά σταματήσουν ἐκεῖ γιά διανυκτέρευση. "Αναψαν φωτιές καί οἱ μοναχοί ἄλλοι καθισμένοι καί ἄλλοι ξεπλωμένοι κοιμήθηκαν δίπλα της. Τό πρωί πάλι ὁ διοικητής ἔδωσε τήν διαταγή, «στά ὄπλα» στους στρατιώτες του καί πάλι αὐτοί χωρίστηκαν σέ δύο ομάδες: πέντε μπροστά καί ἕξι πίσω καί ἔτσι συνέχισαν τόν δρόμο τους. Στην ἀρχή ὁ π. Ματθαίος, ὁ ὅποιος ξεκουράστηκε καλά τήν νύχτα, περπατούσε γρήγορα, ἀργότερα ὁμως, ὅταν βγήκε ὁ ἥλιος, πάλι ἔμεινε τελευταίος καί προχωρούσε μέ μεγάλη δυσκολία καί τότε ὁ διοικητής εἶπε νά σταματήσουν νά ξεκουραστούν.

Μετά, ὅταν ὅλοι ἠθελαν νά σηκωθοῦν γιά νά συνεχίσουν τόν δρόμο ὁ διοικητής εἶπε στον π. Ματθαίο; «Προχώρα, παππού, μόνος σου μπροστά». Εκείνος σηκώθηκε καί προχώρησε ἀργά στό μονοπάτι μόνος του. Σκέφτηκε ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι θά τόν προφτάσουν ἀργότερα. Μόλις ἀπομακρύνθηκε λίγο ἀπό τους υπόλοιπους, πού ἀκόμη κάθονταν, ὁ διοικητής πήρε ἕνα τουφέκι, σκόπευσε τόν π. Ματθαίο καί τόν πυροβόλησε. Ὁ μοναχός σκόνταψε, κούνησε τά χέρια του καί ἔπεσε ἀνάσκελα καί μετά γύρισε τό πρόσωπο του προς τά κάτω. Ἡ σφαῖρα τόν χτύπησε στον αὐχένα καί στην ἐξοδο της ἀνοι-

ξε μιὰ τρύπα. Τό αἷμα ἔτρεξε σάν ποτάμι. Δύο στρατιώτες πλησίασαν τρέχοντας τόν π. Ματθαίο, τόν ἔπιασαν ἀπό τά πόδια καί τόν ἔσυραν στην ἀπότομη κατηφόρα. Ἐκεῖ πού τόν ἔσερναν τό χόρτο γινόταν κόκκινο ἀπό τό αἷμα. Ἐκεῖ κοντά βρήκαν ἕνα μικρό λάκκο καί δίπλα του ἕνα σωρό πέτρες. Οἱ στρατιώτες ἔβαλαν μέσα τόν σκοτωμένο καί ἀπό πάνω τόν σκέπασαν μέ πέτρες. Ὅταν γύρισαν σέ 15-20 λεπτά, οἱ κρατούμενοι μαζί μέ τήν συνοδεία τους συνέχισαν τόν δρόμο τους.

Μετά ἀπό ὅλα αὐτά πού ἔγιναν οἱ μοναχοί κατάλαβαν γιά ποιο σκοπό τους οδηγούν στην πόλη καί τί τους περιμένει στό μέλλον. Στον δρόμο τους ἔκαναν ἀκόμη δύο στάσεις γιά διανυκτέρευση καί τό μεσημέρι της πέμπτης ἡμέρας ἔφτασαν στό Σουχούμ στό αστυνομικό τμήμα. Ἐκεῖ χώρισαν τους μοναχοὺς σέ δύο ομάδες: μία των 50 ατόμων, τήν ἔστειλαν κατευθείαν στην Τυφλίδα καί ὅλους τους δλλους μέ ἕνα ατμόπλοιο τους μετέφεραν στό Νοβοροσίσκ. Ἐκεῖ στό λιμάνι τους περίμεναν αυτοκίνητα, τά ὅποια μετέφεραν τους κατάδικους στή φυλακή.

Στην αὐλή τῆς φυλακῆς τους κατέβασαν ἀπό τά αυτοκίνητα καί ἄρχισαν νά καταγράφουν τά στοιχεία του καθενός, συμπληρώνοντας τους ατομικούς φακέλους τους: ἐπίθετο, ὄνομα, πατρώνυμο, τόπος καί χρόνος γεννήσεως. Σέ μία ξεχωριστή στήλη κατέγραψαν τά ἐξωτερικά τους χαρακτηριστικά: ὕψος, ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τοῦ σώματος, χρώμα μαλλιών. Μετά τους ἔγδυσαν ἀπό τήν μέση καί πάνω μέ σκοπό νά βρουν καί ἄλλα χαρακτηριστικά τοῦ σώματος: γιά παράδειγμα ουλές ἢ ἄλλα στίγματα στό δέρμα...

Όταν τελείωσε ή διαδικασία αυτή τους πήραν τά δακτυλικά αποτυπώματα και τους φωτογράψαν. Μετά ό υπεύθυνος είπε στον βοηθό του: «Πήγαινε τους στους θαλάμους των θανατοποινιτών». Εκείνος ρώτησε πόσοι είναι. 57, απάντησε ό υπεύθυνος. Ό βοηθός σταμάτησε λίγο σκεπτόμενος πώς νά τους τακτοποιήσει. Μετά τους πήρε δλους μαζί και τους πήγε μέσα. Προχώρησαν μέσα σέ ένα διάδρομο και στό τέλος του έστριψαν σέ έναν άλλο, πιό μικρό από τόν πρώτο. Έκεϊ υπήρχε μία σειρά από πόρτες. Άνοιγοντας τήν μία μετά τήν άλλη έβαλε μέσα σέ κάθε θάλαμο μερικά άτομα, ώστε νά τους τακτοποιήσει δλους. Ό υπεύθυνος στεκόταν δίπλα του και παρακολουθούσε μέ προσοχή δλη αυτή τήν διαδικασία.

Εσωτερικά οί θάλαμοι προκαλούσαν τρόμο σέ κάθε φυλακισμένο. Πρώτα από δλα έκαναν εντύπωση τά σφραγισμένα παράθυρα. Είχαν φράξει κάθε παράθυρο μέ μία σειρά από 4 χοντρά σιδερένια κάγκελα. Τά παντζούρια επέτρεπαν πολύ λίγο φώς νά μπαίνει μέσα. Όταν έμπαινε κανείς μέσα τήν προσοχή του τραβούσε ένα παράξενο θέαμα: τό πάτωμα, πάνω από τά σανίδια σέ αποστάσεις τών 20-25 εκατοστών ήταν δεμένο μέ σιδερένιες ταινίες. Ίδιες ταινίες υπήρχαν και πάνω στην οροφή. Τό ουροδοχείο ήταν τοποθετημένο σέ μία γωνία κοντά στην πόρτα, τό κρατούσε ένα σίδερο, πού κλείδωνε μέ μία κλειδαριά.

Όταν οί μοναχοί μπήκαν στον θάλαμο τους ήταν περίπου μεσημέρι. Τους έκανε δμως μεγάλη εντύπωση διτι δλοι μέσα κοιμούνται. Μέσα στον θάλαμο υπήρχε ένα τεράστιο διόροφο κρεβάτι, πάνω στό όποιο ήταν δλοι ξαπλωμένοι. Οί μοναχοί δύ-

σκολα μπόρεσαν νά βρουν μία θέση για νά ξαπλώσουν. Σέ μία ώρα άρχισαν οί φυλακισμένοι, ένας-ένας νά ξυπνάνε. Οί φυλακισμένοι ήταν κακόκεφοι και σκεπτικοί. Κανέννας τους δέν ρώτησε τους μοναχούς για ποιόν λόγο τους έβαλαν εδώ στον θάλαμο τών μελλοθανάτων. Και έτσι δλοι μαζί κάθονταν σιωπηλά μέχρι τό βράδυ. Τό βράδυ άνοιξε ή θυρίδα τής πόρτας και τους έδωσαν φαγητό: βραστό κριθάρι σέ σιδερένιο πιάτο χωρίς ίχνος λίπους. Μετά τό βραδυνό δλοι πήγαν στίς θέσεις τους για νά ξαπλώσουν. Ό καθένας σκεφτόταν τί τόν περιμένει στό μέλλον.

Όταν σκοτεινίασε έξω στον διάδρομο άρχισαν νά χτυπούν ηλεκτρικά κουδούνια, τά όποια ακούγονταν παντού. Αυτό σήμαινε διτι ήλθε ή ώρα τοῦ βραδυνοῦ προσκλητηρίου. Σέ λίγο ήλθαν οί υπεύθυνοι τής φυλακής και μαζί μέ τόν υπεύθυνο τής πτέρυγας άρχισαν νά μπαίνουν σέ κάθε θάλαμο για δλεγχο. Πρώτα-πρώτα εξέταζαν προσεκτικά τά κάγκελα τών παραθύρων και τό πάτωμα. Μετά μάζευαν τους φυλακισμένους σέ μία άκρη και άρχιζαν τό προσκλητήριο. "Ελεγαν μόνο τό επίθετο και ό καθένας πού απαντούσε έλεγε τό όνομα και τό πατρώνυμο του και τό άρθρο τοῦ ποινικού κώδικα σύμφωνα μέ τό όποιο καταδικάστηκε σέ θάνατο και μετά περνούσε γρήγορα απέναντι στην άλλη άκρη.

Μετά τό προσκλητήριο τά κουδούνια σήμαιναν σιωπητήριο. Τελείωναν οί συνομιλίες και οποιεσδήποτε κινήσεις μέσα στους θαλάμους. Ήλθε ή ώρα για ύπνο. Στους θαλάμους, δπου βρίσκονταν οί θανατοποινίτες βασίλευε ή άυπνία. Όλοι οί φυλακισμένοι περίμεναν τήν στιγμή εκείνη, δταν θά άνοιγε τό παραθυράκι από τό όποιο οί δεσμοφύλα-

κες τους παρακολουθούσαν από έξω, μετά αργά αργά θά άνοιγε ή πόρτα και κάποιον από αυτούς θά τόν καλούσαν νά βγει εξω στον διάδρομο. Λίγο πρίν από τά μεσάνυχτα δλοι ήταν αναστατωμένοι περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη ώρα. Κάθε μία, μιάμιση ώρα δύο από αυτούς μέ τή σειρά πλησίαζαν τήν πόρτα και γονατίζοντας μπροστά της προσπαθούσαν νά ακούσουν τί γίνεται εξω στον διάδρομο. Όλοι οί άλλοι κάθονταν κάτω στό κρεβάτι ό ένας πλάϊ στον άλλο και τους παρακολουθούσαν μέ προσοχή χωρίς νά παίρνουν τό βλέμμα τους ούτε για μία στιγμή από πάνω τους. Όταν αυτοί πού βρίσκονταν νά παρακολουθούν τόν διάδρομο κοντά στην πόρτα καταλάβαιναν διτι κάτι πρόκειται νά συμβεί, και όλοι οί άλλοι μαζί τους ανατριχίαζαν, σκεπτόμενοι ότι πλησιάζει ή ώρα τους και ήδη έχουν έλθει οί δεσμοφύλακες για νά τους πάρουν. Όλοι ασταμάτητα κάπνιζαν πετώντας κάτω τά αποτοίγαρα και μέχρι τό πρωί σκέπασαν μέ αυτά όλο τό πάτωμα.

Στό θάλαμο όπου μας έβαλαν εμάς τους έξι μοναχούς βρίσκονταν κοινοί εγκληματίες, οί όποιοι καταδικάστηκαν σέ θάνατο για κάποια σοβαρά κακουργήματα πού διέπραξαν: ένας για παράδειγμα για σύσταση συμμορίας και δύο φόνους, άλλος, πού ήταν πρίν διευθυντής αποθήκης, για κατάχρηση, άλλος για κατασκοπεία κ.τ.λ.

Τήν πρώτη νύχτα δέν συνέβη τίποτε. Οί μοναχοί όπως όλοι οί άλλοι δέν κοιμήθηκαν καθόλου εκείνη τήν νύχτα. Όπως όλους τους άλλους τους κατέλαβε μία ομαδική ψύχωση, εκτός από έναν μεγαλόσχημο μοναχό, τόν π. Παρθένιο. Τό γεγονός εκείνο, Οπ τόν συνέλαβαν άδικο και τόν έβαλαν

στον θάλαμο αυτό των μελλοθανάτων δέν τοῦ προκάλεσε καμμία ταραχή. Ή ψυχική του κατάσταση δέν άλλαξε καθόλου. "Αν και ήταν εδώ θαμμένος ζωντανός ήταν πολύ ήρεμος. Τό βράδυ προσευχήθηκε πολύ ώρα, μετά για λίγο κοιμήθηκε και όταν ξύπνησε διάβασε τήν ακολουθία του μεσονυκτικού και όταν τελείωσε κάθισε σιωπηλός στό κρεβάτι, ασχολούμενος, πιθανώς, μέ τήν προσευχή τοῦ Ήσου. ΄Εμείς οί άλλοι, και ιδιαίτερα εγώ ό λιγόψυχος, όχι μόνο δέν κάναμε τόν κανόνα μας αλλά ξεχάσαμε νά επικαλεστούμε τό όνομα τοῦ Θεού και της ΄Υπεραγίας Θεοτόκου.

Όλη τή νύχτα μέ βασάνιζε μία σκέψη. Τί φταίμε εμείς και για ποιο λόγο μας έβαλαν σέ αυτήν εδω τήν φυλακή και γιατί μας κατεδίκασαν σέ θάνατο. Δέν διαπράξαμε κανένα έγκλημα και δέν παραβιάσαμε κανένα νόμο. Ζούσαμε ήρεμα πάνω στά βουνά σύμφωνα μέ τους μοναχικούς μας κανόνες και μόνο ένα πράγμα μας ενδιέφερε, ή μετάνοια και ή πνευματική μας πρόοδος. Τί σφάλμα εΐδε ή εξουσία στον τρόπο της ζωής μας;

Κεφάλαιο 4

Τήν άλλη μέρα, όπως και τήν προηγούμενη, όλοι κάθονταν σιωπηλοί πάνω στό κρεβάτι. Ό π. Παρθένιος πρόσεξε έναν νέο πού φαινόταν άνθρωπος μορφωμένος και τόν ρώτησε τήν αιτία της καταδίκης του σέ θάνατο. Εκείνος, άν και δέν εΐχε πολλή όρεξη νά μιλήσει, τοῦ διηγήθηκε τήν ιστορία του. «Ήμουν, έλεγε, διευθυντής σέ ένα σιλό. Τήν περασμένη χρονιά σέ όλους τους προέδρους

των κολχόζ στάλθηκε από την διεύθυνση της περιοχής ή διαταγή νά τελειώσουν τήν συγκομιδή των σιταριών νωρίτερα. Γι' αυτό σε όλα τά κολχόζ θέρισαν τά σιτάρια, όταν ακόμη δεν εΐχαν ωριμάσει. Έγώ επειδή δεν τό γνώριζα έβαλα όλα αυτά τά σιτάρια μέσα στό σιλό και αργότερα εκεί εμφανίστηκαν ζωύφια. Γι' αυτό εμένα και τους τρεις βοηθούς μου, μας κατηγορήσαν για δολιοφθορά και μας καταδίκασαν σέ θάνατο. Ποτέ δέν θά ξεχάσω τήν δίκη μου. Σ' αυτήν κάλεσαν μόνο εκείνους, πού ήταν μέλη του κομμουνιστικού κόμματος. Όταν στό τέλος ό δικαστής μας απάγγειλε τήν καταδίκη μας σέ θάνατο, όλοι εκείνοι χειροκρότησαν δυνατά, εκφράζοντας με τόν τρόπο αυτό δι συμφωνούν απολύτως μέ αυτήν τήν αβάσιμη καταδίκη. Αυτό δέν είναι ανοησία, πού δέν μπορούμε οϋτε νά φανταστούμε;».

Όταν ό π. Παρθένιος τελείωσε τήν συνομιλία του μέ τόν διευθυντή του σιλό, πλησίασε έναν νέο πού καθόταν μόνος του σιωπηλός, βυθισμένος στίς σκέψεις του και τόν ρώτησε και εκείνον τήν αιτία της θανατικής καταδίκης του. «Έγώ, άρχισε ό νέος χαμηλόφωνα, λήστεψα τήν προηγούμενη άνοιξη ένα διαμέρισμα και σκότωσα μία γυναίκα και τήν μικρή κόρη της, πού ήταν μέσα». «Πόσο χρονών είσαι», τόν ρώτησε ό π. Παρθένιος. 17. «Υπάρχει μία ελπίδα, συνέχισε ό μοναχός, ότι τό ακυρωτικό δικαστήριο θά ακυρώσει τήν θανατική ποινή και θά τήν αντικαταστήσει μέ 10 χρόνια φυλάκισης. Αυτό τό λέω, επειδή ήμουν πριν για αρκετά χρόνια, σύνοδος δικαστηρίου και ξέρω μερικές τέτοιες περιπτώσεις». Όταν τό άκουσε ό νέος, πήρε κουράγιο.

Η ώρα περνούσε αργά. Όταν επιτέλους μέσα στον θάλαμο μπήκε από τό παράθυρο τό φώς του ήλιου, ό όποιος όμως γρήγορα εξαφανίστηκε, όλοι κατάλαβαν, ότι έφτασε ή ώρα του φαγητού. Σέ λίγο ήλθε ό μάγειρας της φυλακής και άρχισε νά μοιράζει τό φαγητό, χτυπώντας μέ τήν κουτάλα του τόν γεμάτο μέ χυλό κουβά. Περνούσε μέ τή σειρά όλους τους θαλάμους και τελικά έφτασε και στον δικό μας. Άνοιξε ή θυρίδα από όπου άρχισαν νά μας δίνουν και πάλι τό βραστό κριθάρι. Τό ψωμί, 600 γραμμάρια τήν ήμερα, μας τό έδιναν μιά φορά τό πρωί. Επειδή όλοι πεινούσαν, τό έτρωγαν αμέσως μέ ένα ποτήρι τσάι και έτσι για τό μεσημέρι και τό βράδυ δέν έμενε τίποτε. Τό βραστό εκείνο κριθάρι τόσο αραιό, εμείς δέν τό φάγαμε, αλλά τό ήπιαμε μέσα σέ ένα λεπτό χωρίς νά χρησιμοποιήσουμε τά κουτάλια. "Έτσι όλη ή διαδικασία του φαγητού τελείωσε μέσα σέ ένα τέταρτο. Μετά όλοι ξάπλωσαν, ! περιμένοντας νά έλθει τό βράδυ, όταν και πάλι θά τους έδιναν νά φάνε. Όταν έφτασε ή ώρα του βραδυνού φαγητού έπαναλήφτηκε ή ίδια διαδικασία. Ό καθένας γρήγορα έπινε τό χυλό του και πάλι χωρίς νά χρησιμοποιήσει τό κουτάλι.

Σιγά-σιγά πλησίασε ή ώρα του βραδυνού προσκλητηρίου. Όταν αυτό τελείωσε, χτύπησε τό κουδούνι, πού για όλους σήμανε τό σιωπητήριο. Για τους καταδικασμένους σέ θάνατο όμως ήταν οί πιό δύσκολες ώρες του 24ώρου, όταν κάθε στιγμή περιμεναν τόν θάνατο. Πάνω από τόν καθένα τους κρεμόταν μία δαμόκλεια σπάθη. Μία μόνη σκέψη ερχόταν συνεχώς στό μυαλό: ίσως σήμερα ό ταχυδρό-

μος του ειδικού ταχυδρομείου, έφερνε στον διευθυντή της φυλακής έναν φάκελο σφραγισμένο με βουλοκέρι από τό ακυρωτικό συμβούλιο του ανώτατου δικαστηρίου της Μόσχας, δπου σέ ένα χαρτί ήταν γραμμένα μέ γραφομηχανή τά θανατηφόρα λόγια, τά όποια θά τον αφορούσαν: «Τό ακυρωτικό συμβούλιο, έκρινε αναγκαίο νά επικυρώσει τήν καταδίκη». Καί αυτή τήν νύχτα μόλις τό ρολόι θά δείξει 12 πρέπει νά εκπληρωθούν γι' αυτόν τά φρικτά και μοιραία εκείνα λόγια: «Η απόφαση εκτελέστηκε». Αυτή ή σκέψη έκανε τήν καρδιά τους νά πλακώνεται από τρόμο. Άντιλαμβάνονταν διτι σέ μία στιγμή ή ζωή τους θά σταματούσε και θά έπαυαν νά υπάρχουν. Θά μείνουν μόνο οί αναμνήσεις στίς καρδιές συγγενών και φίλων τους, οί όποιοι για πολύ καιρό ακόμη θά προφέρουν μέ στεναγμό τό όνομα τους και θά περιμένουν νά μάθουν γι' αυτούς κάποια νέα...

Όπως και τήν προηγούμενη νύχτα δύο φυλακισμένοι παρακολουθούσαν στην πόρτα αυτά πού γίνονταν έξω. Όλοι οί άλλοι τους κοίταζαν μέ προσοχή και κάπνιζαν τό ένα τσιγάρο μετά τό άλλο. "Αν και ήταν καλοκαίρι, αυτοί πού εκτελούσαν τίς θανατικές ποινές, μπαίνοντας μέσα σ' αυτήν τήν πτέρυγα της φυλακής, φορούσαν τσόχινες μπότες για νά μπορούν νά πλησιάζουν τίς πόρτες χωρίς νά κάνουν κανένα θόρυβο και νά μήν γίνονται αντιληπτοί. Οί εκτελέσεις των θανατικών ποινών γίνονταν από τίς 12 τά μεσάνυχτα έως τίς 4 τό πρωί. Όλοι οί κατάδικοι τό ήξεραν καλά αυτό και αυτές τίς τρομερές ώρες ήταν πάρα πολύ προσεκτικοί. Αυτοί πού ήταν στην πόρτα, στό διάστημα αυτό έγιναν επίσης πιό προσεκτικοί. Ξαφνικά πετάχτηκαν πίσω και εί-

παν μέ σιγανή φωνή άλλα για νά τους ακούσουν όλοι: «έφεραν τό φορείο». Από αυτά τά λόγια τό αίμα πάγωσε στίς φλέβες τους.

Πέρασαν δύο-τρία λεπτά, τό βλέμμα όλων ήταν καρφωμένο στό παραθυράκι. Αυτό άνοιγε πρώτο και μετά άνοιγε ή πόρτα. Αυτό όμως δέν έγινε τώρα. Ξαφνικά ακούστηκε μία λυπητερή κραυγή και αμέσως σταμάτησε. Όλοι κατάλαβαν ότι πήραν κάποιον από τον απέναντι θάλαμο. Αυτός ό καυμένος, φώναξε όταν ήλθανε οί δήμιοι του, εκείνοι όμως αμέσως του έβαλαν μέσα στό στόμα ένα λάστιχο πού ονομαζόταν βάτραχος. Αυτό διογκώνονταν μόλις πατούσαν ένα κουμπί πού υπήρχε και έτσι ό άνθρωπος δέν είχε τήν δυνατότητα νά φωνάζει. Πάλι έγινε ησυχία.

Οί δύο κατάδικοι πάλι πλησίασαν τήν πόρτα και άρχισαν σιγά-σιγά νά διηγούνται όσα γίνονταν έξω: «έκλεισαν τον θάλαμο, τον έβαλαν στό φορείο, πιθανώς τον δένουν στό φορείο, τον κουβαλάνε». Όλοι μέσα στον θάλαμο συνταράχτηκαν, δέν μπόρεσαν νά ξεκολλήσουν τό γεμάτο βλέμμα τους από τό παραθυράκι, άν και τώρα δέν ακούγονταν τίποτε από τον διάδρομο.

Πέρασαν λιγότερα από 30 λεπτά. Οί δύο κατάδικοι περίμεναν ακόμη στην πόρτα. Ξαφνικά και οί δύο μαζί έκαναν πίσω λέγοντας: «έφεραν τό φορείο». Όλοι μέσα πάγωσαν από τον τρόμο και είχαν τα βλέμματα τους στραμμένα προς τό παραθυράκι. Πέρασαν 5-6 λεπτά και τό παραθυράκι δέν άνοιξε. Πέρασαν ακόμη λίγα λεπτά, πού, όμως, σέ όλους φάνηκαν αιώνας. "Ένας από αυτούς πού ήταν στην πόρτα τήν πλησίασε σιγά-σιγά και είπε: «πήραν κάποιον από δίπλα». Όλοι αισθάνθηκαν μία ά-

τους παλαιότερους. Όταν τελείωσε τήν εξομολόγησή του, εκείνος πού τόν άκουγε, στρεφόμενος προς τό παράθυρο έλεγε: «Κύριε, αφες πάσας τάς εκουσίους και ακουσίους αμαρτίας του άδελφου, είτε εν έργω, είτε εν λόγω και ταίς αυτού δεήσεσι έλέησον με τόν αμαρτωλό ν». Μετά άλλος έλεγε στον πρώτο δλους τους κρυφούς λογισμούς και τίς αμαρτίες του και τέλος ό αδελφός πού τόν άκουγε διάβαζε τήν ίδια προσευχή παρακαλώντας τόν Κύριο νά του συγχωρήσει τίς αμαρτίες του αυτές.

Μετά τήν εξομολόγηση διάβασαν όλοι μαζί τόν 50ό ψαλμό, τό Σύμβολο της πίστεως και τό "Άξιον έστι και ό καθένas βάζοντας μετάνοια σε κάθε αδελφό ξεχωριστά του ζητούσε συγχώρηση. Μετά όλοι πάλι κοιμήθηκαν εκτός από τόν π. Παρθένιο, ό όποιος κάθισε πάνω στό κρεβάτι.

Κάθε πρωί ό δεσμοφύλακας άνοιγε τους θαλάμους, πού βρίσκονταν οί κοινοί φυλακισμένοι και τους επέτρεπε νά πηγαίνουν στίς τουαλέτες, όπου μπορούσαν και νά πλυθούν. Μετά τους έδιναν τό πρωινό και τους πήγαιναν έξω στην αυλή της φυλακής για περπάτημα. Έκεϊ υπήρχε ειδικός περιφραγμένος χώρος, όπου οί φυλακισμένοι ό ένας πίσω από τόν άλλο περπατούσαν για περίπου μισή ώρα. Από τους θαλάμους των μελλοθανάτων δέν επιτρέπεται νά βγαίνει κανείς έξω. Έκεϊ έρχονταν οί υπηρέτες, οί όποιοι έβγαζαν έξω τά ουροδοχεία, τά έπλεναν, έβαζαν μέσα τό νερό και τά τοποθετούσαν πίσω στις θέσεις τους. Οί φυλακισμένοι μόνοι τους μέ τήν σειρά καθάριζαν κάθε πρωί τους θαλάμους, μάζευαν τά αποτίγαρα, σκούπιζαν και σφουγγάριζαν.

Εκείνο τό πρωί ό π. Παρθένιος, αν και δέν ήταν ή σειρά του, καθάρισε τόν θάλαμο, επειδή δέν ήθελε

νά ξυπνήσει κανέναν. Μετά πάλι κάθισε ήσυχος ασχολούμενος μέ τήν προσευχή του Ίησοϋ. Λίγο πρίν τό μεσημέρι έφεραν έναν νέο στό θάλαμο. Αυτός προχώρησε λίγο μέσα, είδε τόν π. Παρθένιο και τόν ρώτησε: «Παπούλη, υπάρχει εδώ καμμία θέση για νά κοιμηθώ τό βράδυ»; Εκείνος του έδειξε τή θέση πού πρίν κοιμόταν ό Σομίλιν άλλα είπε ότι τήν νύχτα κανείς εδώ δέν κοιμάται. «Γιατί», τόν ρώτησε ό νέος. «Θά τό καταλάβεις μόνος σου, όταν θά φτάσει ή νύχτα», απάντησε ό π. Παρθένιος και μέ τήν σειρά του ρώτησε τόν νέο: «Τί έκανες, καλέ μου, και για νά σε καταδικάσουν εσένα, τόσο νέο σε θάνατο;». Εκείνος κάθισε κοντά του και του διηγήθηκε μέ ειλικρίνεια τήν ιστορία του. Μιά φορά πήγαν μαζί ζι μέ τους δύο αδελφούς του νά ληστεψουν ένα σπίτι. Έκεϊ σκότωσαν έναν άνθρωπο άλλα τους είδε ένας αστυνομικός, ό όποιος όταν προσπάθησαν νά ξεφύγουν, πυροβόλησε και σκότωσε τόν αδελφό τους. Μία νύχτα τόν συνάντησαν τυχαία, τόν έπιασαν και ό νέος τόν χτύπησε 11 φορές μέ τό μαχαίρι του και μετά του έκοψε τήν μύτη και τά αυτιά. Τό δικαστήριο του επέβαλλε τήν θανατική ποινή. Ό νέος όμως δήλωσε μέ σιγουριά στον π. Παρθένιο, ότι δέν θά θανατωθεί. «Είμαι μόνο 17 χρονών», είπε...

Κεφάλαιο 6

Η ήμερα αυτή, όπως και ή προηγούμενη, περνοϋσε αργά. Ηλθε ή ώρα του μεσημεριανού φαγητού, όπως και χτες, όλοι γρήγορα και χωρίς κουτάλι, έφαγαν τό νερόβραστο τους κριθάρι. Μετά άργά-άργά έφτασε και τό βράδυ. Μετά τό φαγητό τό

κουδούνι σήμανε τό προσκλητήριο και αργότερα τό σιωπητήριο.

Άφοῦ περίμεναν για λίγο οί δύο άρχισαν πάλι τήν δουλειά τους δίπλα στην πόρτα, ακούγοντας κάθε τι πού γίνονταν έξω στον διάδρομο. Οί υπόλοιποι τους κοίταζαν με αγωνία και σφιγμένη τήν καρδιά και τρόμο για τό τί μπορούσε νά συμβεί από τά μεσάνυχτα έως τίς 4 τό πρωί και με κομμένη τήν ανάσα στον κάθε ύποπτο ήχο. Πέρασε αρκετή ώρα, όταν ξαφνικά οί δύο αναπήδησαν και ψιθυρίζοντας είπαν: «ήλθαν». Όλοι κοκκάλωσαν από τόν φόβο τους. Τώρα θά έπαιρναν κάποιον από αυτούς και θά τόν θανάτωναν. Η ζωή κάποιου θά τελείωνε τήν νυχτερινή αυτή ώρα, μέσα στό αδιαπέραστο σκοτάδι, σέ κάποιον άγνωστο τόπο, απ' όπου κανείς ποτέ δέν γύρισε.

Ξαφνικά άνοιξε τό παραθυράκι και σέ λίγο ή πόρτα και μέσα στον θάλαμο μπήκε ό υπεύθυνος της υπηρεσίας της φυλακής και μαζί του δύο δεσμοφύλακες. Πλησίασαν έναν από τους φυλακισμένους και ό υπεύθυνος τόν ρώτησε: «πώς είναι τό επίθετο σου;». Εκείνος απάντησε. Μετά ρώτησε έναν δεύτερο, πού καθόταν δίπλα του: «και τό δικό σου πώς είναι;». Είπε και εκείνος τό επίθετο του. Τότε ό υπεύθυνος έδωσε σήμα στους φύλακες, οί όποιοι γρήγορα πλησίασαν τόν φυλακισμένο και του γύρισαν πίσω τά χέρια. Ό υπεύθυνος του πέρασε στά χέρια τίς χειροπέδες και του είπε: «πάμε». Όλα έγιναν τόσο γρήγορα και αναπάντεχα, ώστε ό καημένος δέν πρόλαβε νά βγάλει ούτε μία φωνή. Τόν έβγαλαν έξω στον διάδρομο και έκλεισαν τήν πόρτα.

Οί εκτελεστές πιθανώς χρησιμοποίησαν μίαν καινούρια μέθοδο: τήν ώρα της βραδυνης πρόσκλη-

σης πρόσεξαν καλά τόν άνθρωπο εκείνο, πού έπρεπε νά εκτελέσουν για νά θυμούνται τό πρόσωπο του και τώρα, όταν μπήκαν μέσα δέν φώναξαν τό επίθετο του και έτσι τόν ξάφνιασαν. Μέ τόν τρόπο αυτό απέφυγαν τόν θόρυβο.

Σέ μισή ώρα περίπου, πάλι άνοιξε ή πόρτα. Ό υπεύθυνος και οί δύο δεσμοφύλακες μαζί του μπήκαν μέσα στον θάλαμο και πλησίασαν τόν άνθρωπο εκείνο, του οποίου προηγουμένως είχαν ρωτήσει τό επίθετο του. Του έπιασαν τά χέρια και τόν έβγαλαν έξω χωρίς φωνές, όπως και τόν πρώτο. Όλοι στον θάλαμο κάθονταν καρφωμένοι στό κρεβάτι μέχρι τήν στιγμή εκείνη, πού χτύπησε τό κουδούνι. Αυτό τους βοήθησε νά ξαναβρούν τόν εαυτό τους και νά αρχίσουν νά κάνουν και κάποιες κινήσεις, χωρίς όμως νά μιλάει κανείς.

Μετά τό φαγητό οί υπηρέτες έφεραν ένα κουβά με νερό για νά καθαρίσουν οί φυλακισμένοι τόν θάλαμο τους. "Ενας από τους κρατούμενους είπε στον νέο πού καθόταν κοντά του: «σήμερα είναι ή σειρά σου νά καθαρίσεις τόν θάλαμο». Εκείνος απάντησε: «όχι, δέν θά τό κάνω αυτό». «Τί σημαίνει δέν θά τό κάνω», ρώτησε ό πρώτος μέ απορία. «Εγώ είμαι κλέφτης και δέν πρέπει νά δουλεύω», είπε ό νέος. «Και ποιος θά κάνει τήν δουλειά σου», ρώτησε πάλι ό πρώτος. «Εσύ», απάντησε αυτός. «"Αφησε του, είπε τότε ό π. Παρθένιος, έγώ θά καθαρίσω τόν θάλαμο». Πήρε τήν σκούπα και μάζεψε όλα τά αποτσίγαρα και μετά μέ τήν σφουγγαρίστρα σφουγγάρισε τόν θάλαμο. Άφοῦ τελείωσε τήν δουλειά του, κάθισε στό κρεβάτι και έκανε τόν κανόνα του.

Κάποια στιγμή, ένας από αυτούς πού κοιμόνταν πάνω κατέβηκε στον π. Παρθένιο και του είπε:

«πάτερ, είδα τώρα ενα παράξενο όνειρο. Σάν νά πε-
τούσα πάνω στον αέρα και μετά κατέβηκα σε ένα
μεγάλο πράσινο χωράφι μέ πολλά λουλούδια και ά-
κουσα πώς κάπου μακριά χτυπούσε μία καμπάνα». «Νομίζω, τοῦ απάντησε ό π. Παρθένιος, διτι θά έ-
χεις κάποια καλά νέα. Ἡ ζωή σου θά αλλάξει και ε-
σύ θά φύγεις και θά πās κάπου μακριά από δώ». «Ἡδη έναμισυ μήνα βρίσκομαι σ' αυτόν εδώ τόν
θάλαμο περιμένοντας τήν απόφαση τής Μόσχας
και δέν έχω καμμία ελπίδα νά μοῦ ακυρώσουν τήν
θανατική ποινή», είπε εκείνος. «Και για ποιόν λό-
γο καταδικάστηκες σέ θάνατο;» τόν ρώτησε ό π.
Παρθένιος. «Ἡμουν πρόεδρος ενός κολχόζ, άρχισε
αυτός τήν διήγηση του, τό προηγούμενο καλοκαίρι
ό καιρός δέν ήταν και τόσο καλός και έτσι δέν μπο-
ρέσαμε νά προμηθευτούμε αρκετό σανό για τά ζώα
μας. Κάναμε μερικές προσπάθειες νά τό αγοράσου-
με από έξω αλλά δέν τό καταφέραμε. Τό χειμώνα
πέθαναν πολλά ζώα. Ἐμενα και όλη τήν διοίκηση
του κολχόζ, ή οποία αποτελούνταν από τρία άτομα,
μας κατηγορήσαν για δολιοφθορά και μας καταδί-
κασαν σέ θάνατο. "Ενα γειτονικό μας σοφχόζ, τό ό-
ποιο βρισκόταν στην ἴδια θλιβερή κατάσταση,
βρήκε μία λύση. Είχαν κάποιες παλιές σιταποθή-
κες, οί όποιες ήταν σκεπασμένες μέ άχυρο. Τις ξε-
σκέπασαν, λοιπόν, και τό άχυρο εκείνο, πού είχε ή-
δη μαυρίσει τό ζεμάτισαν στον ατμό, τό ανακάτε-
ψαν μέ λίγο αλάτι και μ' αυτό τάζαν όλο τόν χει-
μώνα τά ζώα τους. Θά μπορούσαμε και εμείς νά κά-
νουμε τό ἴδιο, άφοῦ είχαμε δύο σιταποθήκες, όμως
δέν τό σκεφτήκαμε και εκείνοι οί γείτονες μας δέν
μας είπαν τίποτε». Ὅταν τελείωσε ό πρώην πρόε-
δρος τοῦ κολχόζ τήν ιστορία του, πήγε και πάλι

στην θέση του για νά κοιμηθεί. Ἐκείνη τήν στιγμή
ό δεσμοφύλακας άνοιξε τήν πόρτα και φώναξε τό ε-
πώνυμο του. Ἐκείνος αποκρίθηκε. «Πάρε τά πράγ-
ματα σου και έλα έξω», τοῦ είπε ό δεσμοφύλακας.
Αυτός πήρε τό πανωφόρι του και τό μικρό του σάκ-
κο και βγήκε από τόν θάλαμο.

Ἀργότερα έγινε γνωστό τό τί συνέβη στον πρό-
εδρο αυτό τοῦ κολχόζ. Ἡ γυναίκα ενός από αυτούς,
πού μαζί του καταδικάστηκαν σέ θάνατο, ήταν Ε-
βραία και είχε κάποιους γνωστούς, πού δούλευαν
μέσα στό Κρεμλίνο. Οί φίλοι της τήν βοήθησαν
και μετά από πολλές προσπάθειες κατάφεραν νά α-
κυρώσουν τήν θανατική τους ποινή. Ἀντί νά εφαρ-
μοστεί στην περίπτωση τους τό άρθρο 58 (δολιο-
φθορά) τοῦ ποινικοῦ κώδικα εφαρμόστηκε τό άρ-
θρο 111 (αδιαφορία), τό οποίο προβλέπει δύο χρό-
νια φυλάκισης. Λαμβάνοντας όμως ὑπ' όψιν τόν
χρόνο πού ήδη πέρασε στίς φυλακές τους άφησαν
ελεύθερους από τήν ἴδια εκείνη στιγμή. "Αν όμως
δέν θά ήταν τόσο επιδέξια αυτή ή Εβραία γυναίκα,
θά τους θανάτωναν όλους, όπως και εκείνον τόν
διευθυντή τοῦ σιλό.

Κεφάλαιο 7

Ὁ π. Παρθένιος σκέφτηκε νά γνωριστεί καλύτε-
ρα μέ τόν νέο εκείνο, ό οποίος αρνήθηκε τήν ήμερα
αυτή νά καθαρίσει τόν θάλαμο. Κάθισε κοντά του
και τόν ρώτησε τήν αιτία τής καταδίκης του σέ θά-
νατο. Ὁ νέος θέλοντας νά δείξει ότι ήταν πραγματι-
κός κλέφτης άρχισε νά μιλά αργά μέ μία προσποιη-
τή αδιαφορία. «Τήν προηγούμενη χρονιά έγώ μαζί

με δύο φίλους μου, κλέφτες και αυτούς, διορίστηκα εργάτης σε ένα συνεργείο οικοδόμων». «Και τί δουλειά έκανες;» τόν ρώτησε ό π. Παρθένιος. «Έμείς οί κλέφτες, απάντησε μέ υπερηφάνεια εκείνος, δέν δουλεύουμε. "Έχουμε ελεύθερο επάγγελμα, ή δουλειά μας είναι νά κλέβουμε, νά ληστεύουμε και νά παίζουμε χαρτιά. Ό προϊστάμενος ήταν δικός μας άνθρωπος και δέν μας ενοχλούσε. Ό αρχιτεχνίτης, δταν έμαθε την πραγματικότητα, ήθελε νά διώξει τόν φίλο μας τόν προϊστάμενο. Τότε εμείς αποφασίσαμε νά τόν σκοτώσουμε. Μία νύχτα καθίσαμε νά παίξουμε χαρτιά, έγώ έχασα τό παιχνίδι και αφού δέν είχα χρήματα νά πληρώσω, είπα στους φίλους μου, ότι αντί χρήματα θά τους φέρω μέσα σέ τρεις μέρες τό κεφάλι του αρχιτεχνίτη, και αυτοί συμφώνησαν. Τήν τρίτη ήμερα τόν βρήκα στην δουλειά μόνο του, τόν χτύπησα στό κεφάλι και, μέ τό τσεκούρι πού είχα μαζί μου, του έκοψα τό κεφάλι... Τελικά όμως μέ πιάσανε και έτσι βρέθηκα εδώ», τελείωσε ό νέος τήν ιστορία του.

Κάποια μέρα μετά τό μεσημεριανό φαγητό, μπήκαν μέσα στον θάλαμο ό διευθυντής τής φυλακής, ό εισαγγελέας και μαζί τους ένας άλλος, πού φορούσε ένα απλό κουστούμι και μία γραβάτα. Ό εισαγγελέας πρώτα ανέφερε τό επίθετο εκείνου του νέου, ό όποιος σκότωσε μία γυναίκα μέ τήν κόρη της. Αυτός αποκρίθηκε, λέγοντας τό όνομα και τό πατρώνυμο του. Μετά αυτού, πού μαχαίρωσε τόν αστυνόμο. Και εκείνος αποκρίθηκε, λέγοντας τό όνομα και τό πατρώνυμο του. Τέλος είπε τό επώνυμο εκείνου, πού σκότωσε τόν αρχιτεχνίτη και του έκοψε τό κεφάλι.

Μετά εκείνος πού φορούσε τό κουστούμι μέ τήν

γραβάτα απευθύνθηκε στους τρεις αυτούς νέους και τους είπε: «κάνετε βαρειά εγκλήματα, για τά όποια και δίκαια καταδικαστήκατε σέ θάνατο, όμως ό μεγάλος ηγέτης, όλων των εποχών και των λαών, ό Ίωσήφ Βησσαριώνοβιτς Στάλιν, εξαιτίας τής πατρικής του αγάπης και τής φροντίδας του για σας τους νέους, ακύρωσε τήν δίκαια αυτή απόφαση και σας χαρίζει τήν ζωή. Άλλα μέ μία προϋπόθεση, ότι εσείς θά μείνετε και θά εργαστείτε σέ μία κομμουνά». Έδώ έκανε μία διακοπή και μετά συνέχισε: «θέλω όμως νά σας προειδοποιήσω, ότι τά αντίγραφα τών αποφάσεων του δικαστηρίου θά φυλαχθούν στα γραφεία τής κομμουνά και σέ περίπτωση, πού δέν εργαστείτε μέ ευσυνειδησία, οί αποφάσεις αυτές θά εκτελεστούν επί τόπου. Άν όμως θά είστε άνθρωποι συνεπείς για κάποιο διάστημα θά σας αφήσουν ελεύθερους και θά γίνετε ισότιμοι μέ όλους τους άλλους πολίτες τής σοβιετικής κοινωνίας». Όταν τελείωσε τά παραινεντικά του λόγια, τους ρώτησε: «καταλάβατε αυτά πού σας είπα;». «Καταλάβαμε», απάντησαν εκείνοι μέ ένα στόμα. «Τότε ελάτε έξω» τους είπε και όλοι βγήκαν στον διάδρομο. Ό δεσμοφύλακας έκλεισε τήν πόρτα.

Κεφάλαιο 8

Περνοῦσαν αργά ή μία μετά τήν άλλη αυτές οί φοβερές νύχτες και κάθε φορά πού έφτανε τό βράδυ οί θανατοποινίτες ένοιωθαν ανέκφραστο τρόμο. Κάθε νύχτα αυτοί πού παρακολουθούσαν από τήν πόρτα όλο και μέ μεγαλύτερο τρόπο και ανατριχίλα γύριζαν στους άλλους και έλεγαν: «ήλθαν, πήραν

κάποιον, ήλθαν πάλι άλλα στους μακρινούς θαλάμους, τώρα ήλθαν στον διπλανό θάλαμο, τώρα στον απέναντι». Καί αυτό γινόταν καθ' όλη τήν διάρκεια της νύχτας. Σχεδόν στό τέλος αυτής τής βασιανιστικής νύχτας, εκείνοι πού περίμεναν στην πόρτα και οι δύο μαζί ταυτόχρονα απομακρύνθηκαν και είπαν σε όλους' πλησίασαν στον θάλαμο μας. Σέ λίγο άνοιξε τό παραθυράκι τής πόρτας και μετά ή πόρτα και μέσα στον θάλαμο μπήκε ένας από τήν υπηρεσία τής φυλακής και μαζί δύο φύλακες. Ό υπεύθυνος πλησίασε εμένα πού στεκόμουν κοντά στην πόρτα και μέ ρώτησε: «πώς είναι τό επίθετο σου»; Έγώ απάντησα. Τότε οί φύλακες χωρίς νά περιμένουν τήν προσταγή του υπευθύνου, έπιασαν τά χέρια μου και τά γύρισαν στην πλάτη. Τήν στιγμή εκείνη τρόμαξα τόσο πολύ, πού έχασα τελειώς τόν εαυτό μου. Τά πόδια μου άρχισαν νά τρέμουν από τόν φόβο και παραλίγο νά χάσω τίς αισθήσεις μου. Πέρασαν 10-15 δευτερόλεπτα απόλυτης σιωπής, και όλοι στον θάλαμο μέ κοίταζαν μή τολμώντας νά αναπνεύσουν. Ό υπεύθυνος έβαλε στους καρπούς μου τίς χειροπέδες και μοϋ είπε: «βγές έξω στον διάδρομο». Μετά αυτά τά λόγια, σάν νά βρήκα πάλι τόν εαυτό μου. Βγήκα στον διάδρομο και σταμάτησα. Ό υπεύθυνος προχώρησε μπροστά μου και μοϋ είπε: «ακολουθήσε με». Έγώ τόν ακολουθήσα και οί δύο φύλακες μας ακολουθούσαν.

Περάσαμε τόν διάδρομο και στρίψαμε σέ έναν άλλο, όπου στό τέλος του στρίψαμε και πάλι και μπήκαμε σέ ένα τρίτο πολύ μικρό. Φτάσαμε σέ μία πόρτα πού οδηγούσε έξω και εκεί σταματήσαμε. Ό υπεύθυνος έβγαλε από τήν τσέπη του μανδύα του τό κλειδί και άνοιξε τήν πόρτα. Κατεβήκαμε μερικά

σκαλιά και βγήκαμε στην αυλή τής φυλακής. Όταν κατεβαίναμε τά σκαλιά, έγώ, επειδή τά χέρια ήταν δεμένα, σκόνταψα και άρχισα νά κατρακυλώ, άλλα ένας από τους φύλακες μέ κράτησε. Πρόσεξα ότι εκεί πάνω στό τείχος τής φυλακής υπήρχαν πάρα πολλές ηλεκτρικές λάμπες πού φώτιζαν τόσο πολύ και έκαναν τόν χώρο ήμερα. Καί στίς τέσσερεις γωνίες φαίνονταν παρατηρητήρια. Καθένα από αυτά είχε και έναν προβολέα, ό όποιος φώτιζε τόν τοίχο και τήν απαγορευμένη ζώνη πού χωριζόταν από τήν αυλή μέ συρματόπλεγμα.

Μέ οδήγησαν σέ ένα ασφαλοστρωμένο δρομάκι. Όταν φτάσαμε στην γωνία τής πτέρυγας στρίψαμε, προχωρήσαμε λίγο ακόμη και σταματήσαμε κοντά σέ μία σιδερένια πόρτα, πού οδηγούσε κάτω στό υπόγειο. Είχα ήδη προσέξει αυτήν τήν πόρτα από τήν ήμερα πού μας έφεραν στην φυλακή. Τότε κοίταξα μέ προσοχή αυτήν τήν πόρτα και σκεπτόμουν τί θά μπορούσε νά υπάρχει πίσω από αυτήν. Τότε στην πόρτα υπήρχε μία πολύ μεγάλη κλειδαριά, τώρα όμως όχι. Όταν πλησιάσαμε στό σημείο εκείνο ένας από τους φύλακες μας άφησε για νά πάει πιθανώς στό γραφείο τής φυλακής, τό όποιο βρισκόταν 20 μέτρα μακριά από τήν πτέρυγα. Ό υπεύθυνος άνοιξε μπροστά μου τήν πόρτα, βρήκε στά σκοτεινά τόν διακόπτη και άναψε τό φως. Μία πολύ μεγάλη λάμπα πού υπήρχε στό βάθος φώτισε έναν υπόγειο διάδρομο. Όταν κατεβαίναμε τά σκαλιά, ό φύλακας μέ κρατούσε από πίσω για νά μήν πέσω. Ό διάδρομος αυτός δέν ήταν φαρδύς, οί τοίχοι του ήταν καλυμμένοι μέ λευκή πέτρα και τό πάτωμα ήταν ξύλινο και πολύ καθαρό. Όταν φτάσαμε στό τέλος του άναψαν άλλη μία λάμπα, ή οποία ήταν επίσης

πολύ μεγάλη. Μπροστά μας ήταν ένα δωμάτιο, δπου ή είσοδος απαγορευόταν αυστηρά για όλο το προσωπικό της φυλακής. Τό φρικτό θέαμα πού είδα εκεί δεν μπορεί νά τό φανταστεί άνθρωπος. Δίπλα σε έναν τοίχο υπήρχε σωρός πτωμάτων εκτελεσμένων ανθρώπων. Τά πτώματα ήταν πεταμένα τό ένα επάνω στό άλλο. Κεφάλι, χέρια, πόδια όλα ήταν ανακατεμένα, πιθανώς τά πτώματα τά έβαλαν τό ένα επάνω στό άλλο, έτσι ώστε νά δοθεί στην στίβα τό σχήμα τής πυραμίδας. Στό πάτωμα υπήρχε πολύ πηγμένο αίμα. Όλοι εδώ όσοι δέχτηκαν τόν μαρτυρικό αότο θάνατο ήταν μοναχοί. Τό πράγμα αυτό τό καταλάβαινες επειδή όλοι τους φορούσαν τά ράσα. 'Αλλά για νά αναγνωρίσω κάποιον από αυτούς ήταν εντελώς αδύνατο επειδή, όταν μας έφεραν στην φυλακή μας ξύρισαν και μας έκοψαν τά μαλλιά, γι' αότό ή όψη μας άλλαξε τόσο πολύ, ώστε δέν μπορούσαμε νά αναγνωρίσουμε ό ένας τόν άλλο. "Αν και διέκρινα εδώ κάποια πρόσωπα ήταν Ολα ματωμένα.

Αυτός πού δέν είδε μέ τά ίδια του τά μάτια δέν μπορεί νά φανταστεί τό θέαμα. Αυτοί πού εκτελέστηκαν πρώτοι αμέσως μετά τά μεσάνυχτα βρίσκονταν στό πρώτο επίπεδο τής σωρού. Τό αίμα εκείνων πού εκτελέστηκαν αργότερα και πού τά πτώματα τους ήταν ψηλότερα έτρεχε προς τά κάτω και τους μάτωνε τά ρούχα. Οί άλλοι από πάνω τους μάτωναν μέ τό αίμα τους όλους τους από κάτω. "Έτσι τό αίμα όλων χυνόταν καταγής όπου και έπηξε. Αυτοί πού εκτελέστηκαν πρίν 20-25 λεπτά βρίσκονταν πάνω άπ' όλους στην στίβα αυτή τών ανθρώπων. Τό αίμα τους δέν είχε πήξει ακόμη και έτρεχε προς τά κάτω.

Σέ 10-15 λεπτά περίπου σ' αυτό τό σφαγείο αν-

θρώπων ήλθε ό υπεύθυνος τής φυλακής και μαζί του ό ειδικός γιατρός, ό όποιος παρακολουθούσε τίς εκτελέσεις και επιβεβαίωνε τόν θάνατο. Λίγο αργότερα έφτασε ό δήμιος, αυτός δηλαδή πού πραγματοποιούσε τίς εκτελέσεις και μαζί του ό φύλακας εκείνος πού μας άφησε κοντά στην εξώπορτα για νά πάει στό γραφείο. Ό υπεύθυνος τής φυλακής άφοϋ έβγαλε άπό τό φάκελο πού κρατούσε στό χέρι του κάποιο χαρτί, μοϋ είπε: «πήγαινε στον τοίχο», δείχνοντας προς τό μέρος πού ακόμη δέν ήταν ποτισμένο μέ τό αίμα. Έγώ πήγα και στάθηκα, όπου μοϋ υπέδειξε. Διάφορες σκέψεις σαν αστραπές περνούσαν άπό τό μυαλό μου. Αότός άρχισε αργά και μέ πολύ προσοχή νά διαβάζει τήν καταδίκη μου πού έλεγε ότι ή τρούικα του NKVD μέ καταδίκασε σε θάνατο και στό τέλος συμπλήρωσε ή καταδίκη είναι οριστική και αμετάκλητη.

Όταν τελείωσε τήν ανάγνωση τής καταδίκης μου ό εκτελεστής μοϋ είπε: «γύρνα προς τόν τοίχο». Μετά άπό τίς λέξεις αυτές έγώ σαν νά ξύπνησα και γυρίζοντας προς αυτόν τοϋ είπα αμέσως: «δέν είναι για μένα ή καταδίκη αυτή». «Τί λές, πώς δέν είναι για σένα», μοϋ απάντησε εκείνος. «Έτσι είναι, τοϋ είπα, τό επίθετο, τό όνομα και τό πατρώνυμο είναι δικά μου άλλα ό τόπος και ό χρόνος γεννήσεως είναι άλλου». Ό υπεύθυνος κοίταξε μέ προσοχή τήν φωτογραφία και τόν φάκελο πού κρατούσε, πού ήταν κάποιου άλλου μοναχού, ό όποιος είχε ίδιο όνομα και πατρώνυμο και επίθετο μέ τά δικά μου και άφοϋ κατάλαβε τό λάθος του είπε στον φύλακα: «πήγαινε στό γραφείο και φέρε εδώ τους φακέλους τών θανατοποινιτών». Έκείνος βγήκε τρέχοντας και επέστρεψε σε 2-3 λεπτά κρατώντας

στά χέρια του τους φακέλους μας. 'Ο υπεύθυνος βρήκε τόν δικό μου φάκελο και με ρώτησε; «πότε γεννήθηκες»; Τοῦ απάντησα. «Ποῦ»; 'Εγώ τοῦ είπα σε πιό χωριό γεννήθηκα. Μετά κοίταξε ακόμη μία φορά τήν καταδίκη, τόν φάκελο και τήν φωτογραφία μου και εἶπε στον φύλακα νά με πάει πίσω στον θάλαμο. «Πάμε», μου εἶπε εκείνος και κατευθύνθηκε προς τήν έξοδο. 'Εγώ τόν ακολουθήσα μέ συνοδεία δύο άλλων φυλάκων. 'Όταν βγήκαμε από αυτό τό υπόγειο σφαγείο, ἐγώ αισθάνθηκα σάν νά ἐβγαίνα από τά βάθη τοῦ ἄδου.

Μέ πήγαν πάλι στον θάλαμο μου. 'Όταν ἀνοίξαν τήν πόρτα και μπήκα μέσα ὁ τρόμος πού ἦταν αποτυπωμένος στά πρόσωπα ὄλων ἔδωσε τήν θέση του στην ἐκπληξη. 'Όλοι μέ κοίταζαν μέ ἀνοιχτά τά μάτια σάν τόν ἀνθρωπο πού ἀναστήθηκε. Κανείς ὁμως δέν τόλμησε εκείνη τήν στιγμή νά μέ ρωτήσει, πώς ἐγινε αυτό τό παράξενο πράγμα πού τό εἶδαν πρώτη φορά στην ζωή τους. Χωρίς νά πω τίποτε, πήγα στην θέση μου και ξάπλωσα. "Ἐνοιωσα κάτι πού θά μπορούσα νά τό χαρακτηρίσω σάν χαρμολύπη. Τήν χαρά μου προξενούσε τό γεγονός πώς ἀκόμη εἶμαι ζωντανός. Τήν λύπη μου επειδή ἀντιλαμβάνόμουν ὅτι αυτή ἡ κατάσταση μπορεί νά μὴν διαρκέσει και πολύ. Μπορεῖ τήν ἐπόμενη ἡμερα νά ἐρχόταν από τήν Μόσχα μαζί μέ πολλά ἄλλα και ἡ δική μου καταδίκη και τότε τήν ἄλλη νύχτα θά μέ πήγαιναν ἐκεῖ πού ἡμουν ἄρα ἀλλά τότε χωρίς ἐπιστροφή.

Δύο ἀπό μας πήγαν και πάλι δίπλα στην πόρτα γιά νά παρακολουθοῦν ἐκεῖνα πού γίνονταν ἔξω. Κάποια στιγμή μας πληροφόρησαν ὅτι ἦλθαν νά
—Whion και σέ λίγο εἶπαν ὅτι ἕναν ἀπό τόν

διπλανό θάλαμο τόν πῖ(ρ<,>τ, ,
Τό πραγματικό νόημα αὐτοῦ τοῦ γενν,>τ,,
τάλαβα μόνο ἐγώ. Εκείνος πού πηγαίνει τώρα να-
μαρτυρήσει εἶναι ἕνας ἀπό τους ἀδελφούς μας, ὁ
συνεπώνυμός μου πού μέ ἀντικατέστησε.

Σήμαναν ἐγερτήριο. "Ἀρχισε πάλι ἡ διανομή τοῦ ψωμιοῦ, ἀνοίγαν μέ τήν σειρά οἱ θυρίδες σέ κάθε θάλαμο. 'Η ζωή της φυλακῆς μέ τό καθημερινό της πρόγραμμα συνεχιζόταν. Μετά τό πρωινό ὄλοι πήγαν νά κοιμηθοῦν. Ξάπλωσα και ἐγώ, ὁ ὕπνος ὁμως ἐφευγε ἀπό τά μάτια μου, μέσα στό μυαλό μου περνούσε μία μετά τήν ἄλλη οἱ τρομερές ἐκείνες εικόνες πού εἶδα τήν νύχτα. Μετά ἀπό τόν ψυχικό κλονισμό πού δέχτηκα ἐνοιωθα στό σῶμα μου μία μεγάλη ἀδυναμία. "Ἐτσι ὅλη τήν ἡμερα ἐμεινα ἀκίνητος πάνω στό κρεβάτι. Τελικά ἦλθε και πάλι τό βράδυ.

Μετά τό σιωπητήριο δύο ἀπό μας πλησίασαν πάλι τήν πόρτα. Σέ λίγο ἀναπήδησαν και εἶπαν: «-πλησιάζουν σέ μας». Πραγματικά σέ λίγο ἀνοίξε ἡ θυρίδα και μετά ἡ πόρτα και δύο φύλακες μαζί μέ τόν υπεύθυνο της υπηρεσίας μπήκαν στό θάλαμο. 'Ο υπεύθυνος πλησίασε τόν π. Παρθένιο ὁ ὅποιος καθόταν στό κρεβάτι και ρώτησε τό ἐπίθετο του. 'Ο π. Παρθένιος σηκώθηκε ἀμέσως και τοῦ ἀπάντησε: «Ἀξιόνωφ». Μετά παρακάλεσε τόν υπεύθυνο νά μὴν τοῦ περάσουν τίς χειροπέδες και τοῦ εἶπε ὅτι και χωρίς αὐτές θά τους ἀκολουθήσει. Καί συμπλήρωσε: «ποθούσα πολύ, ἀπό πολύ καιρό, νά ἐλθει αὐτή ἡ στιγμή». Τά λόγια του αὐτά, πού τά εἶπε μέ φωνή ἀκύμαντη, ἔβαλαν σέ ἀμηχανία τους φύλακες, οἱ ὅποιοι γεμάτοι ἀπορία στάθηκαν μπροστά του. Μετά ὁ π. Παρθένιος ἐβγαλε τίς μπότες του και εἰ-

πε στους άλλους φυλακισμένους: «αδελφοί, νά πά-
ρει κάποιος από σας αυτές τίς μπότες, είναι από γνή-
σιο δέρμα καί είναι καινούργιες, κρίμα θά είναι αν
καί αυτές διαλυθούν μαζί μου στον τάφο». «Και εσύ
μέ τί θά πας;», τόν ρώτησε ένας από τους φύλακες
μέ απορία. «"Ε... πρόβλημα είναι;» τοῦ απάντησε ὁ
π. Παρθένιος. «Στό θάνατο θά μπορούσα νά πάω μό-
νο μέ τίς κάλτσες». Μετά γονάτισε μπροστά στους
μοναχούς καί τους εἶπε: «συγχωρήστε με, αγαπητοί
πατέρες καί αδελφοί, ἴσως καμμιά φορά αμάρτησα
ἀπό ἀγνοια ἐνώπιον σας εἴτε μέ πράξη εἴτε μέ λόγο
εἴτε μέ σκέψη. Τώρα συγχωρώντας με εὔχεσθε γιά
μένα».

«Νά προσευχηθεῖς καί εσύ γιά μας, π. Παρθένιε,
δταν θά βρεθεῖς μπροστά στον θρόνο τοῦ Υψίστου,
νά μας αξιώσει ὁ Θεός νά δεχτούμε μέ ἀνδρεία, σάν
αγωνιστές τοῦ Χριστοῦ, τόν μαρτυρικό θάνατο», τοῦ
ἀπάντησαν οἱ μοναχοί.

Μετά ὁ π. Παρθένιος σηκώθηκε καί εἶπε στον
υπεύθυνο: «πάμε» καί βγήκε στον διάδρομο. Τόν ἀ-
κολούθησαν οἱ φύλακες. Ἡ πόρτα ἐκλείσε καί ἐπι-
κράτησε ἡσυχία.

Ὅλοι οἱ φυλακισμένοι κοκκάλωσαν. Ἐγώ σκέ-
φτηκα μέ τί ἡρεμία πήγε στον θάνατο αὐτός ὁ πνευ-
ματικός ἄνθρωπος. Οὔτε γιά μία στιγμή δεν ἔχασε
τήν ψυχραιμία του, δέν ξέχασε νά φροντίσει ἀκόμη
καί τίς μπότες του. Σύγκρινα τόν εαυτό μου μέ τόν
π. Παρθένιο. Ἐγώ δταν ἤλθαν νά μέ πάρουν ἔτρεμα
ἀπό τόν φόβο μου σάν κοινός σαρκικός ἄνθρωπος,
ξέχασα ἀκόμη καί νά ζητήσω συγχώρηση καί τήν
προσευχή των πατέρων.

Τήν ἴδια νύχτα μετά ἀπό τόν π. Παρθένιο πήγαν
γιά ἐκτέλεση ἀκόμη ἕναν μοναχό ἀπό τόν θάλαμο

μας. Εκείνος, ὅταν ὁ υπεύθυνος ρώτησε τό ἐπίθετο
του, γλώμισσε, ὅμως δέν ξέχασε νά ζητήσῃ συγχώ-
ρηση ἀπό τους ἀδελφούς. Τήν ἐπόμενη νύχτα πή-
ραν καί ἄλλους δύο μοναχούς τόν ἕναν μετά τόν ἄλ-
λο. Καί ἐκεῖνοι, ὅπως καί ὁ π. Παρθένιος βγήκαν
ἡρεμοί ἀπό τόν θάλαμο καί δέν ξέχασαν νά ζητή-
σουν τήν συγγνώμη καί τίς προσευχές των μονα-
χών πού ἔμειναν, ὑπόλειμμα τῆς ἀδελφότητας μας.

Τήν ἄλλη νύχτα πήραν τόν προτελευταῖο μονα-
χό. Ἐγώ αυτές τίς δύο νύχτες μόλις ὁ υπεύθυνος μα-
ζί μέ τους φύλακες ἐμπαιναν στον θάλαμο ἀρχίζα
νά τρέμω ἀπό τόν φόβο μου χάνοντας τήν αυτοκυ-
ριαρχία μου. Δέν μέ βοηθούσε τό ὅτι εἶδα τήν γα-
λήνην στά πρόσωπα των ἄλλων μοναχών σάν καί μέ-
να. Διέφεραν στό ὅ,τι ἦταν μεγαλόψυχοι αγωνιστές
τοῦ Χριστοῦ, πού ἀφοβα πορεύονται προς τόν θάνα-
το μέ τήν προσδοκία νά λάβουν ἀπό τόν Θεό τόν
μαρτυρικό στέφανο. Οὔτε μέ βοηθοῦσε τό ὅ,τι ἐπα-
νέφερα συνεχῶς στό μυαλό μου τά λόγια τῆς Ἀπο-
καλύψεως: *«μηδέν φοβοῦ ἀ μέλλεις παθεῖν. Ἴδου δη
μέλλει βαλεῖν ὁ διάβολος ἐξ υμῶν εἰς φυλακήν ἵνα
πειρασθῆτε... Ὁ νικῶν οὐ μη ἀδικηθῆ ἐκ τοῦ θανά-
του τοῦ δευτέρου»* (Ἀποκ. 2, 10-11) καί ἄλλα, ὅπως
*«Τοῖς δέ δειλοῖς καί ἀπίστοις καί ἐβδελυγμένοις
καί φονεῦσι καί πόρνοις καί φαρμακοῖς καί εἰδωλο-
λάτραις καί πασι τοῖς ψευδέσι τό μέρος αὐτῶν ἐν
τῇ λίμνῃ τῇ καιομένη ἐν πυρί καί θείῳ, ὃ ἐστίν ὁ
θάνατος ὁ δεύτερος»* (Ἀποκ. 21, 8).

Πίστευα βέβαια χωρίς καμμιά ἀμφιβολία σε ὅλα
αὐτά πού ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή, προσπαθοῦσα
νά πείσω τόν εαυτό μου ὅτι μετά τόν μαρτυρικό θά-
νατο μέ περιμένει ἡ μακάρια ζωή στον Παράδεισο
μαζί μέ τους ἄλλους μοναχούς τῆς ἀδελφότητας

μας. Όπως λέει και ή καινή Διαθήκη: «α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν άνθρωπου ουκ άνέβη, α ήτοιμάσεν ό Θεός τους άγαπώσιν αυτόν» (Α΄ Κορ. 2, 9). Και όμως μόλις έμπαιναν στον θάλαμο οί φύλακες για να πάρουν κάποιον από μας για να τον εκτελέσουν δλοι αυτοί οί λογισμοί εξαφανίζονται από τό μυαλό μου.

Δέν έμεινε στον θάλαμο μας κανένας μοναχός εκτός από μένα. Ήλθε τώρα ή σειρά μου. Όταν σκεφτόμουν τήν στιγμή εκείνη πού θά έλθουν οί φύλακες και θά περάσουν στά χέρια μου τίς χειροπέδες και θά μέ οδηγήσουν στον γνωστό δρόμο προς τό ανθρώπινο σφαγείο τοῦ NKVD, τό αίμα πάγωνε στίς φλέβες μου. Θεέ μου, Θεέ μου. Κάθε φορά πού πλησίαζαν τά μεσάνυχτα μου φαινόταν ότι αυτοί είχαν ήδη έλθει, στέκονταν πίσω από τήν πόρτα και σε λίγο θά έμπαιναν για να πάρουν τήν ψυχή μου. Και τήν νύχτα αυτή θά εκτελούνταν ή θανατική μου ποινή και ό τελευταίος σ' αυτόν τόν θάλαμο μοναχός της άδελφότητος τοῦ Πσχοῦ θά παρέδιδε τήν ψυχή του στον Κύριο.

Ξαφνικά χτύπησε τό κουδούνι, πού σήμανε τό εγερτήριο και διέκοψε αυτές τίς εφιαλτικές μου σκέψεις. Μετά τό πρωινό, πήγα να κοιμηθώ και όταν μέ έπαιρνε ό ύπνος άνοιξε ή πόρτα και ό φύλακας μέ φώναξε μέ τό επίθετο μου. Σηκώθηκα. «Πάρε τά πράγματα σου και βγές έξω», είπε εκείνος. Πήρα τό πανωφόρι μου και βγήκα στον διάδρομο. Έκεῖ βρισκόταν ένας υποτακτικός της άδελφότητός μας. Μέ χαιρέτησε, όπως συνήθως χαιρετούνται μεταξύ τους οί μοναχοί. «Ό Χριστός εν μέσω ημών». Τοῦ απάντησα' «ην, έστι και έσται». Αυτός είπε τό «Αμήν» και φιλήσαμε ό ένας τό χέρι τοῦ άλλου. «Φαίνεται

ότι μόνο εμείς οί δύο επιβιώσαμε από ολόκληρη τήν αδελφότητα μας», μου είπε εκείνος. «Φαίνεται ότι είναι αλήθεια», τοῦ απάντησα εγώ.

Ό υπεύθυνος της πτέρυγας μας οδήγησε σε ένα δωμάτιο, τό όποιο βρισκόταν στό τέλος τοῦ διαδρόμου. Έκεῖ μας διάβασε τήν απόφαση της τρώικα, ή οποία ανέφερε ότι καταδικάζομαι σε 10 χρόνια φυλάκισης και ό υποτακτικός σε 8. Ή καταδίκη επίσης ανέφερε ότι τά χρόνια αυτά θά τά περάσουμε σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Μετά μας έδωσε να υπογράψουμε ένα χαρτί, πού έλεγε ότι τήν τάδε μέρα τοῦ τάδε μήνα μας ανακοινώθηκε ή καταδικαστική απόφαση. Μετά από όλη ν αυτή τήν διαδικασία φώναξε έναν φύλακα και τόν διέταξε να μας οδηγήσει σε κάποιο θάλαμο.

Αυτός ό θάλαμος ήταν αρκετά μεγάλος και υπερβολικά γεμάτος μέ φυλακισμένους. Έκεῖ γύρω γύρω στους τοίχους υπήρχαν ξυλοκρέβατα στα όποια ήταν ξαπλωμένο όλο αυτό τό πλήθος άλλα ό καθένας τους μπορούσε να πλαγιάζει μόνο στό ένα πλευρό. Επειδή οί άνθρωποι έδώ ήταν τριπλάσιοι από όσους ήταν δυνατόν να χωρέσουν, γι' αυτό μερικοί βρίσκονταν και κάτω από τά κρεβάτια στό πάτωμα και γέμιζαν και τόν διάδρομο, αφήνοντας μόνο κάποιο μικρό πέρασμα προς τό ουροδοχείο...

Μιά μέρα ό φύλακας άνοιξε τήν πόρτα τοῦ θαλάμου μας και ρώτησε ποιος θέλει να βγει έξω για να κόψει ξύλα για τήν κουζίνα. Τοῦ εῖπα ότι θέλω να πάω εγώ. Όταν βγήκα στον διάδρομο ό φύλακας μου έδειξε από τό παράθυρο ποῦ βρίσκεται ή κουζίνα, μετά άνοιξε τήν εξώπορτα και βγήκα στην αυλή της φυλακής. Δίπλα στην κουζίνα μέ περίμενε ένας άλλος φυλακισμένος, ό όποιος όπως και εγώ βγήκε

γιά νά κόψει ξύλα. Μαζί του δουλέψαμε μέχρι τό βράδυ. Άφου γνωριστήκαμε μοῦ εἶπε διτι κατάγεται ἀπό τήν Ούντιμούρτια καί διτι καταδικάστηκε σέ 3 χρόνια φυλάκισης γιά τό διτι ἔφυγε ἀπό τό κολχόζ του γιά νά πάει στην πόλη γιά δουλειά. Μου διηγήθηκε διτι ὁ ἴδιος καί ἄλλοι 10 φυλακισμένοι πού τους διάλεξε ὁ υπεύθυνος τῆς φυλακῆς αποτελοῦν συγκεκριμένη ομάδα πού εκτελεῖ κάποιες μυστικές εργασίες. «Ποιες εἶναι αὐτές οἱ μυστικές εργασίες;» τόν ρώτησα ἐγώ. Εκείνος κοίταξε προσεκτικά γύρω του καί μετά χαμηλόφωνα μοῦ εἶπε: «ἐδῶ κάτω στό υπόγειο βρίσκεται ἕνα σφαγείο ἀνθρώπων δπου κάθε νύχτα γίνονται εκτελέσεις. Ἡ ομάδα μας πηγαίνει σέ γειτονικά χωριά καί ἐκεῖ σέ νεκροταφεία ζῶων σκάβει μεγάλους λάκους. Τό πρωί πρὶν ξημερώσει ἐρχεται ἐδῶ στην αυλή τῆς φυλακῆς ἕνα εἰδικό αυτοκίνητο δπου μέσα βάζουν τά πτώματα τῶν εκτελεσθέντων τήν νύχτα καί μετά αὐτό πηγαίνει καί τους πετάει στους λάκους πού προετοιμάσαμε. Τά πτώματα τά σκεπάζουν μέ χώμα καί προσπαθοῦν γρήγορα νά τελειώσουν αὐτήν τήν εργασία, πρὶν ἀνατεῖλει ὁ ἥλιος γιά νά μήν δουν οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς αὐτό τό φρικτό θέαμα. Ἐγώ κάθε πρωί μαζεύω μέ τό φτυάρι τό αἷμα καί τό πετάω στό βόθρο καί μετά καθαρίζω τό πάτωμα».

Όταν εκείνος τελείωσε τοῦ διηγήθηκα καί ἐγώ μέ τή σειρά μου τήν δική μου ἐμπειρία, διτι δηλαδή πρὶν λίγες μέρες μέ οδήγησαν στό υπόγειο ἐκεῖνο δωμάτιο τό ὅποιο ἐκεῖνος καθάριζε. Στό τέλος πρόσθεσε καί μία ἄλλη ἱστορία. «Ἄκουσα προχθές, μου εἶπε, πῶς ἕνας ἀπό τους φύλακες ἔλεγε στον μάγειρα, διτι τήν περασμένη νύχτα ἔφερε στό υπόγειο ἐκεῖνο σφαγείο κάποιον μοναχό γιά ἐκτέλεση.

Άφου ὁ υπεύθυνος τῆς φυλακῆς τοῦ διάβασε τήν καταδίκη ὁ εκτελεστής ἀνεβάζοντας τόν κόκορα τοῦ δπλου τοῦ εἶπε: "γύρνα προς τόν τοῖχο". Ὁ μοναχός πολύ ἥρεμα τοῦ ἀπάντησε: «πυροβόλησε κατὰ πρόσωπο, ὁ Ἰησοῦς Χριστός δεν ἔστρεψε τό πρόσωπο Του δταν Τόν χτυπούσαν». Άφου ἀρνήθηκε ὁ μοναχός νά γυρίσει προς τόν τοῖχο ὁ εκτελεστής τόν πυροβόλησε στην βάση τῆς μύτης του». «Χωρίς καμμία ἀμφιβολία αὐτός ὁ μοναχός δεν ἦταν ἄλλος παρά ὁ π. Παρθένιος, γενναῖος αγωνιστής του Χριστου», σκέφτηκα ἐγώ. Όταν σκοτεῖνιασε ἐγώ πάλι γύρισα στον θάλαμο μου.

Νόμισα διτι τήν ἄλλη μέρα καί πάλι θά μέ φωνάξουν νά κόψω ξύλα. Αὐτό δμως δεν συνέβη. Ξαφνικά ἀνοίξε ἡ πόρτα καί μπήκε ὁ υπεύθυνος τῆς πτέρυγας συνοδευόμενος ἀπό τόν υπεύθυνο τῆς υπηρεσίας. Ἐπί τήν ἀνοιχτή πόρτα εἶδα διτι ὁ διάδρομος γέμισε ἀπό στρατιώτες. Ἄρχισαν νά διαβάζουν ἕναν κατάλογο ονομάτων, τους οποιούς ἐβγάλαν ἔξω στον διάδρομο. Μεταξύ τους ἦταν καί ὁ υποτακτικός τῆς ἀδελφότητος μας. Ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, δλους αὐτούς τους πήγαν σέ ἕνα ἀπό τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως τῆς περιοχῆς.

Στίς ἀρχές φθινοπώρου καί ἐμένα μαζί μέ πολλούς ἄλλους μας ἔστειλαν στην Σιβηρία σέ ἕνα ἀπό τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως.

Οἱ μοναχοί τῆς μονῆς Νέου Ἄθωνος, οἱ ὅποιοι καταδικάστηκαν σέ ἐκτέλεση μέ τήν ἀπόφαση τῆς τρόικα στίς 8 Ὀκτωβρίου τοῦ 1930, σύμφωνα μέ τό ἀρθρο 58 παρ. 10, 11 τοῦ ποινικοῦ κώδικα τῆς Ρωσικῆς Σοβιετικῆς Ὁμοσπονδιακῆς Σοσιαλιστικῆς Δημοκρατίας (ἀντεπαναστατική προπαγάνδα καί οργανωτικές ἐνέργειες γιά τήν προετοιμασία καί

πραγματοποίηση των αντεπαναστατικών εγκλημάτων). Η απόφαση εκτελέστηκε στί 26 'Οκτωβρίου 1930 στην πόλη Νοβοροσίσκ. Οί μοναχοί αποκαταστάθηκαν από τήν δικαιοσύνη τό 1990.

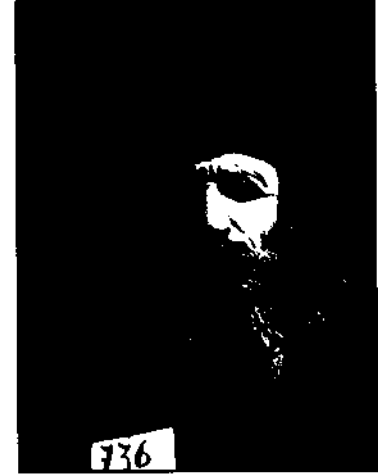

Τό οροπέδιο Πσχοϋ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΦΟΝΕΥΘΕΝΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΘΩΝΟΣ

*Ίερομόναχος Βικτωρίνος
(Βασίλειος Μπελιάγεφ τον Ανδρέου)*

*Ίερομόναχος Μακάριος
(Μιχαήλ Ντέμιν τοϋ Τιμοθέου)*

*Μεγαλόσχημος Μοναχός Γεδεών Μεγαλόσχημος Μοναχός Θεόδουλος
(Γεώργιος Μάλισεφ τοϋ Νικηφόρου) (Θεόδοτος Νπιατσένκο του Κλήμη)*

Μοναχός Άλέξανδρος
(Άλέξιος Άρτέμιεφ του Βασιλείου) (Μιχαήλ Ντεμιντένκο του Τιμοθέου)

Μοναχός Μεθόδιος

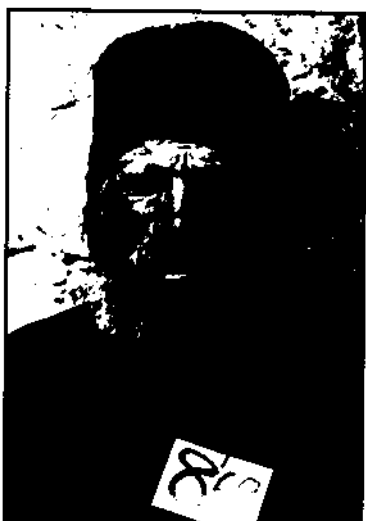
Μοναχός Ιωάννης
(Ιωάννης Ρωμανόφσκι τον Μητροφάνους) (Άλέξιος Γκολοφκώ του Ιωάννου)

Μοναχός Άντωνῖος

Μοναχός Βαρθολομαῖος
(Βλαδίμηρος Κοβαλέφσκι τον Πλάτωνος) (Ιωάννης Αμπακούμοφ του Παύλου)

Μοναχός Υπάτιος

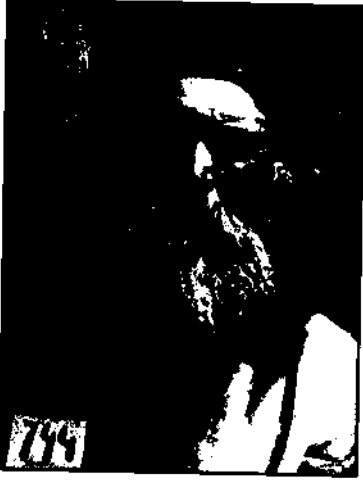

Μοναχός Δημήτριος
(Διονύσιος Όφσιούκ του Άρτεμίου) (Σέργιος Άλεξέγιενκο του Παύλου)

Μοναχός Σωσδένης

Οι μοναχοί της μονής Νέου "Αθωνος, οι όποιοι καταδικάστηκαν σε δεκαετή φυλάκιση. Αποκαταστάθηκαν από την δικαιοσύνη τό 1990.

Μοναχός Ίαρίων
(Ηράκλειος Ποτάπωφ του Τιμοθέου)

Μοναχός Ίωσήφ
(Άλέξιος Τσονμπένκο του Βασιλείου)

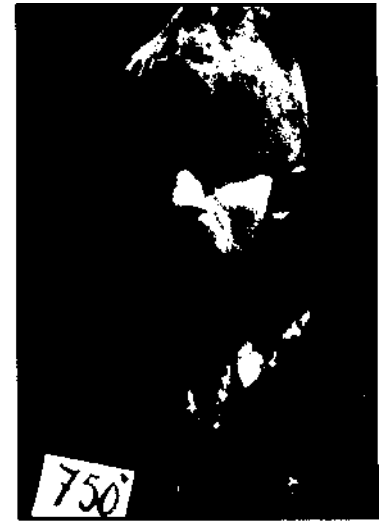
Μοναχός Ίωάννης
(Ίωσήφ Μιχαηλένκο του Παύλου)

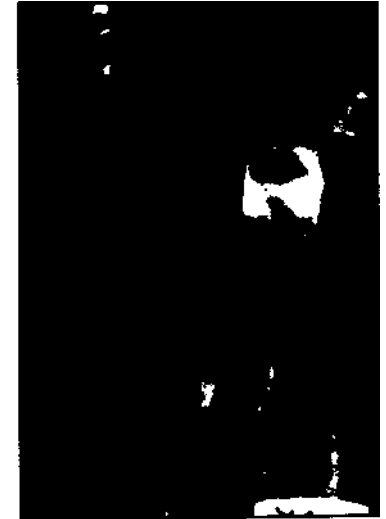
Μοναχός Θαλλέλαιος
(Θεοφύλακτος Μπαλντέσωφ τον Θεοδώρου)

Μοναχός Ησύχιος
(Ιωάννης Κέτσκι του Συμεόν) (Νικόλαος Ζολόμπωφ του Ματθαίου)

Μοναχός Ηλίας
(Ίωάννης Μιρονένκο του Παύλου) (Τύχων Κοτένκο του Αντωνίου)

*Μοναχός 'Αλέξανδρος
('Αλέξιος Τσικάνωφ τοῦ Βασιλείου)*

t t t

Τίς πληροφορίες αυτές για τους μοναχούς έδωσε στην μονή Νέου Άθωνος τόν Φεβρουάριο τοῦ 1996 ή Διεύθυνση της Όμοσπονδιακής Όπηρεσίας Όσφαλείας της Ρωσικής Όμοσπονδίας από τό κεντρικό της αρχείο.

Μετάφραση από τά ρωσικά
'Αντώνιος Ντανίλιν